

บทที่ 4

ข้อผิดพลาดในด้านรูปประโยค

ข้อผิดพลาดในด้านรูปประโยค หมายถึง ประโยคที่มีการใช้คำได้อย่างถูกต้องแล้ว แต่รูปประโยคยังไม่ถูกต้องสมบูรณ์ ซึ่งแบ่งได้ 4 ประเภท

- 4.1 ประโยคซึ่งยังไม่สมบูรณ์
- 4.2 ข้อผิดพลาดในการเรียงลำดับคำในประโยค
- 4.3 ประโยค 把 bǎ
- 4.4 ประโยคทวิกรรม และ ประโยค 給 gěi

4.1 ประโยคซึ่งยังไม่สมบูรณ์

ประโยคซึ่งยังไม่สมบูรณ์ หมายถึง ประโยคที่ขาดส่วนใดส่วนหนึ่งของประโยคไป เช่น ภาคประธาน หน่วยกริยา หรือ หน่วยกรรม ทำให้ประโยคนั้นไม่สมบูรณ์ แบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่

- 4.1.1 ประโยคที่ขาดภาคประธาน
- 4.1.2 ประโยคที่ขาดหน่วยกริยา
- 4.1.3 ประโยคที่ขาดหน่วยกรรม

4.1.1 ประโยคที่ขาดภาคประธาน

ประโยคที่ขาดภาคประธานได้แก่ ประโยคที่มีแต่ภาคแสดง ไม่มีภาคประธาน ในงานเขียนของนิสิต มีอยู่สามลักษณะด้วยกัน ลักษณะแรก เกิดจากการที่นิสิตนำบุพบทเข้ามาใช้ แต่ใช้ผิดวิธี กล่าวคือนำมาวางไว้หน้าประโยค ทำให้ประโยคดูเหมือนขาดภาคประธาน และความหมายไม่ชัดเจน ดังตัวอย่าง

ประโยคที่ 1

*關於我家有爸爸、媽媽、姐姐、弟弟和我，一共五個人。

* Guānyú wǒjiā yǒu bàba, māma, jiějie, dìdì hé wǒ, yīgòng wǔ gè rén.

* เกี่ยวกับบ้านของฉัน มีคุณพ่อ คุณแม่ พี่สาว น้องชาย และฉัน รวม 5 คน

ประโยคที่ 2

*關於我住的宿舍很不錯。

* Guānyú wǒ zhù de sùshè hěn bù cuò.

* เกี่ยวกับหอพักที่ฉันอยู่ ไม่เลว

ประโยคที่ 1 และ 2 นี้ เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากนิลิตนำเอาบุพบท 關於 guānyú มาใช้
 ทั้ๆ ที่ไม่จำเป็นต้องใช้ จะสังเกตเห็นว่าประโยคที่ได้ยกตัวอย่างมานั้น แม้ไม่มีคำบุพบท 關於
 guānyú ก็ถูกต้องสมบูรณ์อยู่แล้ว การนำ 關於 guānyú มาใช้กลับทำให้ประโยคดูเหมือนขาด
 ภาคประธานไป สามารถแก้ไขได้โดยตัดคำว่า 關於 guānyú ออก ดังนี้

ประโยคที่ 1

√ 我家有爸爸、媽媽、姐姐、弟弟和我，一共五個人。

√ Wǒjiā yǒu bàba, māma, jiějie, dìdì hé wǒ, yīgòng wǔ gè rén.

√ บ้านของฉัน มีคุณพ่อ คุณแม่ พี่สาว น้องชาย และฉัน รวม 5 คน

ประโยคที่ 2

√ 我住的宿舍很不錯。

√ Wǒ zhù de sùshè hěn bù cuò.

√ หอพักที่ฉันอยู่ ไม่เลว

ลักษณะที่สอง มักพบในประโยคที่มีคำว่า 使 shǐ และ 讓 ràng เป็นคำกริยา กรรมของ
 คำกริยาทั้งสองตัวนี้มักทำหน้าที่เป็นประธานของกริยาที่อยู่ข้างหลังต่อจากกรรมของกริยาทั้งสองนี้
 อีกทอดหนึ่ง เราจะพบว่ามีการนำคำกริยา 使 shǐ และ 讓 ràng มาใช้โดยไม่จำเป็น จนทำให้แล
 ดูเหมือนประโยคนั้นขาดประธานของประโยคไป

ประโยคที่ 3

* 雖然曼谷有各種各樣的設備，使生活非常方便，但是我們也要緊張地工作。

* Suīrán Màngǔ yǒu gè zhǒng gè yàng de shèbèi, shǐ shēnghuó fēicháng fāngbiàn,
dànshì wǒmen yě yào jǐnzhāng de gōngzuò.

แม้ว่ากรุงเทพฯ จะมีเครื่องอำนวยความสะดวกมากมาย ทำให้ชีวิต สะดวกสบายอย่างยิ่ง แต่
 พวกเราก็กังต้องทำงานอย่างเร่งรีบ

ในประโยคที่ 3 นี้ ประกอบด้วยประโยคย่อย 3 ประโยค จะสังเกตเห็นว่าในประโยคย่อยที่
 สอง 使生活非常方便 shǐ shēnghuó fēicháng fāngbiàn ทำให้ชีวิตสะดวกสบายอย่างยิ่ง นั้น
 ขาดภาคประธานไป ในภาษาไทย ประโยคที่มีลักษณะเช่นนี้จะสามารถละประธานได้ แต่ใน
 ภาษาจีนไม่สามารถละได้เพราะจะทำให้ผู้อ่านไม่เข้าใจว่าจะอะไรทำให้ชีวิตสะดวกสบาย ในประโยค
 ที่ 1 นี้ สามารถแก้ไขได้ 2 วิธี คือ วิธีที่ 1 เติมคำว่า 這 zhè นี้หรือ 它 tā ลงไป หรือวิธีที่ 2 ตัดคำบุพบท
 使 shǐ ทำให้ ออก ดังนี้

ประโยคที่ 3 วิธีที่ 1

√雖然曼谷有各種各樣的設備，這使生活非常方便，但是我們也要緊張地工作。

√ Suīrán Màngǔ yǒu gè zhǒng gè yàng de shèbèi, zhè shǐ shēnghuó fēicháng fāngbiàn, dànshì wǒmen yě yào jǐnzhāng de gōngzuò.

แม้ว่ากรุงเทพฯ จะมีเครื่องอำนวยความสะดวกมากมาย สิ่งนี้ทำให้ชีวิต สะดวกสบายอย่างยิ่ง แต่พวกเราก็ยังต้องทำงานอย่างเร่งรีบ

ประโยคที่ 3 วิธีที่ 2

√雖然曼谷有各種各樣的設備，生活非常方便，但是我們也要緊張地工作。

√ Suīrán Màngǔ yǒu gè zhǒng gè yàng de shèbèi, shēnghuó fēicháng fāngbiàn, dànshì wǒmen yě yào jǐnzhāng de gōngzuò.

แม้ว่ากรุงเทพฯ จะมีเครื่องอำนวยความสะดวกมากมาย ชีวิต สะดวกสบายอย่างยิ่ง แต่พวกเรา ก็ยังต้องทำงานอย่างเร่งรีบ

ประโยคที่ 4

* 這件事情發生了以後，使我知道誰是我的好朋友。

* Zhè jiàn shìqìng fāshēng le yǐhòu, shǐ wǒ zhīdao shéi shì wǒ de hǎo péngyǒu.

หลังจากที่เรื่องนี้เกิดขึ้นแล้ว ทำให้ฉัน รู้ว่าใครคือมิตรแท้

ในประโยคที่ 4 นี้ก็มีลักษณะผิดพลาดเช่นเดียวกับประโยคที่ 3 กล่าวคือ ประโยคที่มีความหมายตรงกันในภาษาไทยนั้นสามารถละประธานได้ แต่ในภาษาจีนไม่สามารถละได้ เราจะพบว่า ในประโยคย่อยที่ 2 使我知道誰是我的好朋友 shǐ wǒ zhīdao shéi shì wǒ de hǎo péngyǒu ทำให้ฉันรู้ว่าใครคือมิตรแท้ ขาดภาคประธานไป จึงทำให้ไม่รู้ว่าอะไรทำให้ฉันรู้ มีวิธีแก้ไข 2 วิธีเช่นเดียวกัน คือ วิธีที่ 1 เติมคำว่า這 zhè นี้หรือนี้ ลงไป หรือ วิธีที่ 2 ตัดคำบุพบท使 shǐ ทำให้ ทิ้งไป แล้วเติมคำวิเศษณ์ 才 cái ไว้หลังภาคประธานด้วย เป็นการเสริมว่า ฉันเพิ่งจะหรือถึงจะรู้ หลังจากเหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นแล้ว

ประโยคที่ 4 วิธีที่ 1

√這件事情發生了以後，這使我知道誰是我的好朋友。

√ Zhè jiàn shìqìng fāshēng le yǐhòu, zhè shǐ wǒ zhīdao shéi shì wǒ de hǎo péngyǒu.

หลังจากเรื่องนี้เกิดขึ้นแล้ว (เหตุการณ์นี้)ทำให้ฉัน รู้ว่าใครคือมิตรแท้

ประโยคที่ 4 วิธีที่ 2

√這件事情發生了以後，我才知道誰是我的好朋友。

√ Zhè jiàn shìqìng fāshēng le yǐhòu, wǒ cái zhīdao shéi shì wǒ de hǎo péngyǒu.

หลังจากเรื่องนี้เกิดขึ้นแล้วฉันถึงรู้ว่าใครคือมิตรแท้

ประโยคที่ 5

*我喜歡穿漂亮的衣服，讓我有信心。

* Wǒ xǐhuan chuān piàoliàng de yīfu, ràng wǒ yǒu xìnxīn.

* ฉันชอบใส่เสื้อผ้าที่สวยงาม ทำให้ฉัน มั่นใจ

ในประโยคที่ 5 นี้ ในประโยคย่อยที่ 2 ขาดความชัดเจนว่าอะไรคือสิ่งที่ทำให้ฉันมั่นใจ จึงต้องแก้ไขโดยเติม 這 zhè สิ่งนี้ ลงไปเพื่อเป็นภาคประธานให้ประโยคนี้เป็นประโยคสมบูรณ์

ประโยคที่ 5

√我喜歡穿漂亮的衣服，這讓我有信心。

√ Wǒ xǐhuan chuān piàoliàng de yīfu, zhè ràng wǒ yǒu xìnxīn.

√ ฉันชอบใส่เสื้อผ้าที่สวยงาม นี่ทำให้ฉันมั่นใจ

ลักษณะที่สาม มักพบในประโยคความรวมที่มีการเปลี่ยนหัวข้อที่กล่าวถึงหรือประธานในประโยคในประโยคย่อยที่สองหรือที่สาม โดยที่ละประธานหรือหัวข้อดังกล่าวเอาไว้ ทำให้ผู้ฟังสืบสวนว่าใครเป็นผู้กระทำกริยาดังกล่าว

ประโยคที่ 6

*遠處有一個老人蹣跚地走過來，身邊跟着一個小女孩兒，走着抓着他的衣袖，兩個人好象漫無目的地走着。

* Yuǎnchù yǒu yī gè lǎorén pánpán-shānshān de zǒu guòlai, shēnbiān gēnzhe yī gè xiǎo nǚ háiér, zǒuzhe zhuāzhe tā de yīxiù, liǎng gè rén hǎoxiàng mǎnwú mùdì de zǒuzhe.

ไกลออกไปมีคนชราคนหนึ่ง เดินกะเผลกสะเผลกผ่านมา ข้างกายมีเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง เดินไปพลางจับแขนเสื้อของเขาไว้ สองคนเดินกันไปเหมือนไร้จุดหมาย

ในภาษาจีน หากประธานในประโยคย่อยที่อยู่ข้างหลังเป็นคนเดียวหรือสิ่งเดียวกับประธานในประโยคย่อยที่นำมาจะสามารถละประธานได้ แต่ในกรณีที่ไม่ใช่คนเดียวกันก็จะไม่สามารถละประธานได้ ในประโยคที่ 6 มีการละประธานในประโยคย่อย เดินไปพลางจับแขนเสื้อ ทำให้ผู้อ่านเกิดการสืบสวนว่า ใครเป็นผู้เดินไปพลางจับแขนเสื้อเขาไว้ คนชราหรือเด็กผู้หญิง หากต้องการจะหมายความว่า เด็กผู้หญิงเป็นผู้จับแขนเสื้อคนชรา จำเป็นต้องเติมประธานให้กับประโยคย่อยที่อยู่ข้างหลัง ดังนี้

ประโยคที่ 6

√遠處有一個老人蹣跚地走過來，身邊跟着一個小女孩兒，小女孩兒走着抓着他的衣袖，兩個人好象漫無目的地走着。

√Yuǎnchū yǒu yī gè lǎorén pánpán-shānshān de zǒu guòlái, shēnbiān gēnzhe yī gè xiǎo nǚ hái, xiǎo nǚ hái zǒuzhe zhuāzhe tā de yīxiù, liǎng gè rén hǎoxiàng mǎnwú mùdì de zǒuzhe.

√ไกลออกไปมีคนชราคนหนึ่ง เดินกะเผลกกะเผลกผ่านมา ข้างกายมีเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง เด็กน้อยเดินไปพลางจับแขนเสื้อของเขาไว้ สองคนเดินกันไปเหมือนไร้จุดหมาย

4.1.2 ประโยคที่ขาดหน่วยกริยา

ประโยคที่ขาดหน่วยกริยา คือ ประโยคที่มีเพียงภาคประธานแต่ขาดภาคแสดง ประโยคประเภทนี้ยังไม่พบในงานเขียนของนิสิต

4.1.3 ประโยคที่ขาดหน่วยกรรม

ประโยคที่ขาดหน่วยกรรม หมายถึง ประโยคที่มีการใช้สรรกรมกริยาเป็นภาคแสดง แต่กลับไม่มีหน่วยกรรมตามมาข้างหลัง หรือมีสิ่งที่ตามมาข้างหลังแต่ไม่สามารถทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยคได้ ซึ่งมี 2 ลักษณะ คือ

1. ไม่มีคำใดๆ มาตามหลังสรรกรมกริยาในภาคแสดง เกิดจากการที่นิสิตใช้คำสรรกรมกริยาผิด โดยคิดว่าเป็นอกรรมกริยา ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างประโยคที่ 8 และ 9 ในหัวข้อ 2.1.2.1
2. มีสิ่งที่ตามหลังหน่วยกริยาแต่ไม่สามารถทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมได้ มักเป็นคำที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนาม แต่ขาดคำนามที่เป็นหน่วยหลัก ซึ่งบางตัวอย่างจะพบเห็นได้จากการที่นิสิตใช้คำบอกลักษณะเฉพาะหรือคำคุณศัพท์มาใช้แทนคำนามตรงๆ ดังตัวอย่างประโยค 34 และ 36 ในหัวข้อ 2.1.4 หรือ บางครั้งก็เกิดจากการละคำนามอย่างไม่ถูกวิธี จนทำให้กรรมของประโยคไม่รับกับส่วนอื่นๆ ของประโยค ดังตัวอย่าง

ประโยคที่ 7

*他挑了半天，最後還是不能決定應該買紅色還是買白色。

*Tā tiāole bàntiān, zuìhòu háishi bù néng juéding yīnggāi mǎi hóngsè háishi mǎi báisè.

*เขาเลือกอยู่ตั้งนาน ในที่สุดก็ยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะซื้อ สีแดง หรือซื้อสีขาว

ประโยคที่ 7 นี้ เมื่ออ่านจนจบประโยคแล้วก็ยังไม่ทราบว่า สิ่งที่ต้องการจะซื้อนั้นคืออะไร ทราบแต่ว่ามี 2 ชั้น ชั้นหนึ่งสีแดง อีกชั้นหนึ่งสีขาว ควรแก้โดยการเติมสิ่งที่ต้องการซื้อลงไป

เพื่อให้กริยา 買 mǎi ซื้อ มีหน่วยกรรมที่ตามมาหลัง และบอกสิ่งของที่ต้องการจะซื้อให้ชัดเจนด้วย เช่น 紅(色)的襯衫 hóng(sè) de chènshān เสื้อเชิ้ตสีแดง 白(色)的襯衫 bái(色) de chènshān เสื้อเชิ้ตสีขาว เป็นต้น หรือ ถ้าหากว่าในประโยคก่อนหน้านี้นี้ มีการกล่าวถึงว่าเป็นสิ่งของอะไรอยู่ก่อนแล้ว ในประโยคนี้ก็จะสามารถละค่านามนั้นไปได้ แต่ยังคงต้องมี 的 de เพื่อให้ 紅的 hóng de และ 白的 bái de สามารถทำหน้าที่เป็นค่านามเพื่อเป็นหน่วยกรรมของคำกริยา 買 mǎi ดังนั้นจึงมีวิธีแก้ไขสองวิธี ดังนี้

ประโยคที่ 7 วิธีที่ 1

√他挑了半天，最後還是不能決定應該買紅的襯衫還是買白的襯衫。

√Tā tiāole bàntiān, zuìhòu háishi bù néng juéding mǎi hóng de chènshān háishi mǎi bái de chènshān.

√เขาเลือกอยู่ตั้งนาน ในที่สุดก็ยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะซื้อ เสื้อเชิ้ตสีแดง หรือซื้อ เสื้อเชิ้ตสีขาว

ประโยคที่ 7 วิธีที่ 2

√他挑了半天，最後還是不能決定應該買紅(色)的還是買白(色)的。

√Tā tiāo le bàntiān, zuìhòu háishi bù néng juéding mǎi hóng(sè) de háishi mǎi bái(sè) de.

√เขาเลือกอยู่ตั้งนาน ในที่สุดก็ยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะซื้อ อัน(ชิ้น)สีแดง หรือซื้อ อัน(ชิ้น)สีขาว

ประโยคที่ 8

*我只有三個外國朋友，兩個是美國，一個是日本。

* Wǒ zhǐ yǒu sān gè wàiguó péngyǒu, liǎng gè shì Měiguó, yī gè shì Rìběn.

* ฉันมีเพื่อนต่างชาติเพียงสามคน สองคนเป็น ประเทศอเมริกา อีกคนหนึ่งเป็น ประเทศญี่ปุ่น

美國 Měiguó และ日本 Rìběn หมายถึง ประเทศอเมริกาและประเทศญี่ปุ่น แต่ความหมายที่นิสิตต้องการจะสื่อ นั้น คือ เพื่อนชาวต่างชาติที่เป็นชาวอเมริกัน ไม่ใช่เพื่อนชาวต่างชาติที่เป็นประเทศอเมริกา ที่เป็นเช่นนี้เพราะประโยคนี้ขาดค่านามที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยหลัก จึงควรแก้ไขโดยเติม คำว่า 人 rén คน เพื่อเป็นหน่วยหลักให้กับ 美國 Měiguó และ 日本 Rìběn หรือ ถ้าหากต้องการละคำว่า 人 rén ไว้ ก็สามารถทำได้ แต่ต้องนำคำว่า 的 de มาใช้แทน เพื่อให้ 美國 Měiguó และ 日本 Rìběn ทำหน้าที่เป็นเพียงหน่วยขยายที่แทนหน่วยนามได้ ผู้ฟังก็จะเข้าใจว่า 美國的 Měiguó de ที่เป็นอเมริกา และ 日本的 Rìběn de ที่เป็นญี่ปุ่น นั้น หมายถึงเพื่อนที่เป็นอเมริกันและญี่ปุ่น ดังนั้นจึงควรแก้ไขดังนี้

ประโยคที่ 8 วิธีที่ 1

√我只有三個外國朋友，兩個是美國人，一個是日本人。

√Wǒ zhǐ yǒu sān gè wàiguó péngyǒu, liǎng gè shì Měiguó rén, yī gè shì Rìběn rén.

√ฉันมีเพื่อนต่างชาติเพียงสามคน สองคนเป็น ชาวอเมริกัน อีกคนหนึ่งเป็น ชาวญี่ปุ่น
ประโยคที่ 8 วิธีที่ 2

√我只有三個外國朋友，兩個是美國的，一個是日本的。

√Wǒ zhǐ yǒu sān gè wàiguó péngyǒu, liǎng gè shì Měiguó de, yī gè shì Rìběn de.

√ฉันมีเพื่อนต่างชาติเพียงสามคน สองคนเป็น ชาวอเมริกัน อีกคนหนึ่งเป็น ชาวญี่ปุ่น

ประโยคที่ 9

*我希望這學期的中文寫作課能够提高我的寫作。

* Wǒ xīwàng zhè xuéqī de Zhōngwén xiězuòkè nénggòu tígāo wǒde xiězuò.

ฉันหวังว่าวิชาเรียงความภาษาจีนเทอมนี้จะสามารถ ยกระดับการเขียนของฉัน

ในภาษาไทย คำว่า ยกระดับการเขียน ก็คือ การยกระดับความสามารถทางการเขียน นั่นเอง เพียงแต่ในภาษาไทย เป็นการละไว้ในฐานที่ผู้พูดและผู้ฟังเข้าใจ เมื่อนำมาแปลเป็นภาษาจีน การแปลตรงตัวโดยใช้คำว่า 提高 寫作 tígāo xiězuò ไม่สามารถทำได้ เพราะ คำว่า 提高 tígāo ยกระดับ ไม่รับกับคำว่า 寫作 xiězuò งานเขียน เพราะงานเขียนไม่ใช่สิ่งที่ยกระดับได้ ต้องกล่าวว่า ยกระดับความสามารถในการเขียน ดังนั้น จึงต้องเติมคำว่า 能力 nénglì ความสามารถ ลงไปในประโยคด้วย ดังตัวอย่าง

ประโยคที่ 9

√我希望這學期的中文寫作課能够提高我的寫作能力。

√ Wǒ xīwàng zhè xuéqī de Zhōngwén xiězuòkè nénggòu tígāo wǒde xiězuò nénglì.

√ฉันหวังว่าวิชาเรียงความภาษาจีนเทอมนี้จะสามารถยกระดับความสามารถในการเขียน
ของฉัน

4.2 ข้อผิดพลาดในการเรียงลำดับคำในประโยค

ข้อผิดพลาดในการเรียงลำดับคำในประโยค หมายถึง การวางลำดับของคำในประโยค อย่างผิดวิธี ทำให้ประโยคสื่อสารได้ไม่ชัดเจนและขาดความสละสลวย หรืออาจจะผิดความหมาย ที่ต้องการจะสื่อไป ถึงแม้จะสามารถเลือกคำได้อย่างถูกต้องแล้วก็ตาม เราจะพบว่างานเขียนของนิสิตมีข้อผิดพลาดในการวางลำดับของคำในประโยคอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ

4.2.1 ข้อผิดพลาดในการเรียงลำดับคำของหน่วยขยายนาม (定語 dìngyǔ)

4.2.2 ข้อผิดพลาดในการเรียงลำดับคำของหน่วยขยายกริยา (狀語 zhuàngyǔ)

4.2.3 ข้อผิดพลาดในการเรียงลำดับคำของหน่วยเสริมกริยา (補語 bǔyǔ)

4.2.4 ข้อผิดพลาดในการวางคำบอกสถานที่และคำบอกเวลา

4.2.1 ข้อผิดพลาดในการเรียงลำดับคำของหน่วยขยายนาม

ข้อผิดพลาดในการวางลำดับคำของหน่วยขยายนาม (定語 dìngyǔ) หมายถึง การวางหน่วยขยายนามผิดตำแหน่งที่ควรจะเป็น ทั้งนี้ รวมถึงการเรียงลำดับคำในกรณีที่มีหน่วยขยายนามหลายหน่วยประกอบกันด้วย แบ่งเป็น 3 ลักษณะ คือ

4.2.1.1 ข้อผิดพลาดที่เกิดการวางหน่วยขยายนามไว้หลังคำนาม

4.2.1.2 ข้อผิดพลาดในการเรียงลำดับหน่วยขยายนามในกรณีที่มีหน่วยขยายนามมากกว่าหนึ่งประเภท

4.2.1.3 ข้อผิดพลาดในการวางคำแสดงจำนวน 多 duō และ 半 bàn

4.2.1.1 ข้อผิดพลาดที่เกิดการวางหน่วยขยายนามไว้หลังคำนาม

ข้อผิดพลาดที่เกิดการวางหน่วยขยายนามไว้หลังคำนาม คือ การที่นิสิตเรียงลำดับคำโดยนำเอาคำนามซึ่งเป็นหน่วยหลักขึ้นก่อน แล้วตามด้วยหน่วยขยายนาม ลักษณะข้อผิดพลาดประเภทนี้เกิดขึ้นเพราะนิสิตนำเอาวิธีการเรียงลำดับคำในภาษาไทยมาใช้กับภาษาจีน ซึ่งในภาษาจีนจะต้องเอาหน่วยขยายนามวางไว้หน้าหน่วยหลัก ดังนี้

	ภาษาจีน	ภาษาไทย
การวางลำดับคำ	定語 + (的) + 中心語 dìngyǔ+(de)+zhōngxīnyǔ หน่วยขยายนาม+(的de)+คำนามที่เป็นหน่วยหลัก	คำนามที่เป็นหน่วยหลัก +หน่วยขยายนาม
ตัวอย่าง	白紙 bái zhǐ	กระดาษขาว
	一張白紙 yī zhāng bái zhǐ	กระดาษขาวหนึ่งแผ่น

เมื่อนิสิตวางลำดับคำผิดโดยนำหน่วยหลักขึ้นมาก่อน ทำให้คำที่ควรจะเป็นหน่วยหลักกลับทำหน้าที่เป็นหน่วยขยาย หน่วยขยายกลับทำหน้าที่เป็นหน่วยหลัก บางครั้งการวางตำแหน่งผิดอาจมีผลเพียงทำให้ประโยคขาดความสละสลวย แต่บางครั้งก็อาจทำให้ประโยคมีความหมายผิดเพี้ยนไป

ประโยคที่ 10

*風景在山上很美，到今天我還是忘不了。

*Fēngjǐng zài shān shàng hěn měi, dào jīntiān wǒ háishi wàngbuliǎo.

บนภูเขาทิวทัศน์สวยงามมาก ฉันยังลืมไม่ลงจนวันนี้

ในประโยคที่ 10 ที่จริงแล้ว 在山上 zài shān shàng ควรทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายของหน่วยหลัก 風景 fēngjǐng ทิวทัศน์ แต่กลับถูกเรียงสลับกัน เมื่อเราแปลจากหลังไปหน้าตามกฎเกณฑ์การวางลำดับคำในภาษาจีนแล้ว แทนที่จะหมายความว่า ทิวทัศน์บนภูเขา กลับทำให้แปลได้ว่า บนภูเขาทิวทัศน์ แทน

ในภาษาจีน ปกติแล้วคำที่บอกสถานที่จะต้องวางไว้หน้ากริยาของประโยค ในที่นี้ภาคแสดงของประโยคไม่ได้มาจากคำกริยา แต่มาจากคำคุณศัพท์ จึงไม่ได้เป็นการบอกว่าการกระทำนั้นเกิดขึ้นที่ใด หากแต่หมายความว่าสิ่งที่มีความสวยงามนั้นอยู่ที่ใด คำที่บอกสถานที่ในประโยคนี้ จึงเป็นหน่วยขยายนามมากกว่าจะทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยา

วิธีการแก้ไขประโยคนี้ สามารถทำได้โดยนำเอาคำว่า 山上 shān shàng บนภูเขา มาวางไว้หน้า 風景 fēngjǐng ทิวทัศน์ และนำคำช่วย 的 de มาใช้เพื่อเชื่อมหน่วยหลักและหน่วยขยายเข้าด้วยกัน อนึ่ง เพื่อให้ประโยคถูกต้องและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ควรตัด 在 zài ที่ ทิ้งไป เนื่องจาก 在 zài + คำนาม เป็นการบอกตำแหน่ง นิสิตไม่ได้ต้องการจะบอกถึงตำแหน่งของทิวทัศน์ แต่ต้องการจะบอกว่าทิวทัศน์นั้นเป็นของที่ใด หน่วยขยายนามในประโยคนี้จึงเป็นการแสดงความเป็นเจ้าของ มากกว่าที่จะแสดงตำแหน่งที่ตั้ง

ประโยคที่ 10

√山上的風景很美，到今天我還是忘不了。

√Shān shàng de fēngjǐng hěn měi, dào jīntiān wǒ háishi wàngbuliǎo.

√ทิวทัศน์ (ที่) บนภูเขาสวยงามมาก ฉันยังลืมไม่ลงจนวันนี้

ประโยคที่ 11

*這是最好的機會跟他做買賣。

* Zhè shì zuì hǎo de jīhuì gēn tā zuò mǎimài.

* นี่คือในการทำการค้ากับเขาโอกาสที่ดีที่สุด

跟他做買賣 gēn tā zuò mǎimài ทำการค้ากับเขา นิสิตต้องการนำวลีนี้มาขยายคำว่าโอกาส แต่กลับนำไปวางไว้ข้างหลัง จึงควรแก้ไขโดยนำมาไว้ข้างหน้า 最好的機會 zuì hǎo de jī huì โอกาสที่ดีที่สุด แทน และตามด้วยคำช่วย 的 de เพื่อเชื่อมเข้ากับข้อความที่อยู่ด้านหลัง ก็จะได้ข้อความดังนี้ 這是跟他做買賣的最好的機會。 Zhè shì gēn tā zuò mǎi mài de zuì

hǎo de jīhuì. นี่คือนโอกาสที่ดีที่สุดที่จะทำการค้ากับเขา อย่างไรก็ตาม ในภาษาจีนไม่นิยมกล่าว คำ
 的 de เข้าในประโยค จึงควรละ 的 de ตัวที่สอง เพื่อให้ประโยคละสลวย
 ประโยคที่ 11

√這是跟他做買賣的最好機會。

√Zhè shì gēn tā zuò mǎimài de zuì hǎo jīhuì.

√นี่คือโอกาสที่ดีที่สุดในการทำการค้ากับเขา

ประโยคที่ 12

*我還記得很多事關於他。

* Wǒ hái jìde hěnduō shì guānyú tā.

* ฉันยังจำเกี่ยวกับเขาเรื่องราวหลายเรื่อง

關於他 guānyú tā เกี่ยวกับเขา เป็นสิ่งที่ต้องการนำมาขยาย 事 shì เรื่องราว จึงไม่ควร
 นำมาวางไว้ข้างหลัง แต่ต้องวางไว้ข้างหน้า และเติมคำช่วย 的 de เพื่อเชื่อมหน่วยขยายนามเข้า
 กับหน่วยหลัก

ประโยคที่ 12

√我還記得很多關於他的事。

√Wǒ hái jìde hěnduō guānyú tā de shì .

√ฉันยังจำเรื่องราวที่เกี่ยวกับเขาได้หลายเรื่อง

ประโยคที่ 13

*上半的怪物是人體。

* Shàngbàn de guàiwù shì réntǐ.

* สัตว์ประหลาดของท่อนบนเป็นรูปร่างคน

ในเรียงความที่นิสิตคนหนึ่งบรรยายถึง กิณี สัตว์ในตำนานของไทยนั้น นิสิตแปลคำว่า
 ท่อนบนของสัตว์ประหลาด เป็นภาษาจีน โดยวางตำแหน่งคำแบบในภาษาไทย จึงทำให้เมื่อแปล
 เป็นภาษาจีนแล้ว กลับหมายความว่า สัตว์ประหลาดของท่อนบน ซึ่งอ่านแล้วไม่เข้าใจ วิธีแก้ไข
 ทำได้โดยนำคำว่า 上半 shàngbàn และ 怪物 guàiwù มาเรียงสลับกัน

ประโยคที่ 13

√怪物的上半是人體。

√Guàiwù de shàngbàn shì réntǐ.

√ท่อนบนของสัตว์ประหลาดเป็นรูปร่างคน

ประโยคที่ 14

*我喜欢看决赛排球和乒乓球。

*Wǒ xǐhuan kàn juésài páiqiú hé pīngpāngqiú.

*ฉันชอบดู วอลเลย์บอลและบิงปองของรอบตัดสิน

决赛 juésài รอบตัดสิน ตามด้วย 排球和乒乓球 páiqiú hé pīngpāngqiú วอลเลย์บอลและบิงปอง ไม่ได้แปลว่า รอบตัดสินของวอลเลย์บอลและบิงปอง ตามตำแหน่งที่เรียงอยู่ แต่จะแปลว่า วอลเลย์บอลและบิงปองของรอบตัดสิน ซึ่งฟังแล้วไม่เข้าใจ จึงควรแก้ไขโดยนำเอาคำว่า 决赛 juésài ไปวางไว้ข้างหลังคำว่า 排球和乒乓球的 páiqiú hé pīngpāngqiúde ก็จะได้ความหมายว่า รอบตัดสินของบิงปองและวอลเลย์บอล ตามที่ต้องการ

ประโยคที่ 14

√我喜欢看排球和乒乓球的决赛。

√Wǒ xǐhuan kàn páiqiú hé pīngpāngqiú de juésài.

√ฉันชอบดูรอบตัดสินของบิงปองและวอลเลย์บอล

ประโยคที่ 15

*曼谷是一個很好的城市和很漂亮的。

*Màngǔ shì yī gè hěn hǎo de chéngshì hé hěn piàoliàng de.

*กรุงเทพฯ เป็นเมืองที่ดีมากเมืองหนึ่งและสวยงามมาก

ที่จริงแล้ว 很好的 hěn hǎo de ที่ดีมาก และ 很漂亮的 hěn piàoliàng de ที่สวยงาม สามารถนำมาขยายหน้าคำนาม 城市 chéngshì เมือง ซึ่งทำหน้าที่เป็นหน่วยหลักได้โดยไม่ต้องแยกหน่วยใดหน่วยหนึ่งมาวางไว้ข้างหลัง จึงควรแก้ไขโดยนำเอา 和很漂亮的 hé hěn piàoliàng de มาเชื่อมต่อกับ 很好 hěn hǎo ได้เลย แล้ว วางไว้หน้า 城市 chéngshì เมือง

การวางตำแหน่งหน่วยขยาย 很好的 hěn hǎo de ที่ดีมาก และ 很漂亮的 hěn piàoliàng de ที่สวยงาม นั้น จะเป็น 很好的 hěn hǎo de วางไว้ข้างหน้า หรือ 很漂亮的 hěn piàoliàng de วางไว้ข้างหน้าก็ได้ เพราะหน่วยขยายทั้งสองชนิดนี้มีคุณสมบัติบรรยายลักษณะเหมือนกัน ถ้าเป็นหน่วยขยายที่บ่งบอกถึงคุณสมบัติคนละด้านจึงจะมีกฎในการวางลำดับก่อนหลัง ซึ่งจะกล่าวถึงในหัวข้อต่อไป

ประโยคที่ 15

√曼谷是一個很好和很漂亮的城市。

√Màngǔ shì yī gè hěn hǎo hé hěn piàoliàng de chéngshì .

√กรุงเทพฯ เป็นเมืองที่ดีมากและสวยงามมากเมืองหนึ่ง

4.2.1.2 ข้อผิดพลาดในการเรียงลำดับคำของหน่วยชยายนามในกรณีที่มีหน่วยชยายนามมากกว่าหนึ่งประเภท

ข้อผิดพลาดในการเรียงลำดับคำของหน่วยชยายนามในกรณีที่มีหน่วยชยายนามมากกว่าหนึ่งประเภท หมายถึง การนำหน่วยชยายนามตั้งแต่สองหน่วยขึ้นไปและเป็นหน่วยชยายนามต่างชนิดกัน มาเรียงต่อกันเพื่อชยายคำนามที่เป็นหน่วยหลักหน่วยเดียวกัน แต่อยู่ในลำดับที่ผิด ทำให้อ่านแล้วไม่สละสลวย

กฎที่ใช้ในการเรียงลำดับคำของหน่วยชยายนามประเภทต่างๆ มี 3 ข้อ คือ

1. หน่วยชยายนามแสดงความเป็นเจ้าของ (領屬性定語 língshǔxìng dìngyǔ) จะต้องนำหน้าหน่วยชยายประเภทอื่นที่มาชยายหน่วยหลักเดียวกันเสมอทุกครั้ง
2. หน่วยชยายนามที่มี 的 de จะต้องมาก่อนหน่วยชยายนามที่ไม่มี 的 de
3. ในกรณี หน่วยชยายนามที่มาชยาย ไม่มี 的 de ขอให้ยึดลำดับคำที่แสดงในตารางข้างล่างนี้ (Zhū Dèxī, 1997a: 152)

1	2	3	4	5
領屬性定語 língshǔxìng dìngyǔ หน่วยชยายนามแสดง ความเป็นเจ้าของ	數量詞 shùliàngcí จำนวนนับและ ลักษณนาม	形容詞 xíngróngcí คำคุณศัพท์	名詞 míngcí คำนาม	中心語 zhōngxīnyǔ หน่วยหลัก
他 Tā ของเขา	那件 nà jiàn ชุดนั้น	新 xīn ใหม่	羊皮 yángpí หนังแกะ	大衣 dà yī เสื้อโค้ต

ประโยคที่ 16

*這兒有玉佛，是最重要的泰國的佛像。

* Zhè yǒu yùfó, shì zuì zhòngyào de Taiguó de fóxiàng.

ที่นี่ประดิษฐานพระแก้วมรกต เป็นพระพุทธรูป ของไทยที่สำคัญที่สุด

ภาษาไทยไม่มีกฎตายตัวในการเรียงหน่วยชยาย จะเรียงลำดับเป็นหน่วยชยายแสดงความเป็นเจ้าของมาก่อน หรือ คุณศัพท์มาก่อนก็ได้ เช่น พระพุทธรูปของไทยที่สำคัญที่สุด หรือ พระพุทธรูปที่สำคัญที่สุดของไทย แต่ในภาษาจีน หน่วยชยายนามแสดงความเป็นเจ้าของต้องมาก่อนเสมอ ตามกฎที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น

ประโยคที่ 16

√這兒有玉佛，是泰國的最重要的¹⁴ 佛像。

√Zhèr yǒu yùfó, shì Tàiguó de zuì zhòngyào de fóxiàng.

ที่นี่ประดิษฐานพระแก้วมรกต เป็นพระพุทธรูป ของไทยที่สำคัญที่สุด

ประโยคที่ 17

*我有十分自豪一件事，就是考上朱拉隆功大學。

* Wǒ yǒu shífēn zìháo yī jiàn shìqing, jiù shì kǎoshàng Zhūlālónggōng Dàxué.

ฉันมีเรื่องที่ภูมิใจมากเรื่องหนึ่ง ก็คือการสอบเข้าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้

ในภาษาจีน จำนวนนับและลักษณนามต้องวางไว้ก่อนคำคุณศัพท์เสมอ ตามกฎเกณฑ์ที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น ดังนั้นจึงต้องแก้ไขเป็น 一件十分自豪 yī jiàn shífēn zìháo และเติมคำช่วย 的 de เพราะ 十分自豪 shífēn zìháo เป็นคุณศัพท์ที่มีความยาวตั้งแต่สองพยางค์ขึ้นไป เมื่อนำมาขยายคำนาม จำเป็นต้องมี 的 de เชื่อม

ประโยคที่ 17

√我有一件十分自豪的事情，就是考上朱拉隆功大學。

√Wǒ yǒu yī jiàn shífēn zìháo de shìqing, jiù shì kǎoshàng Zhūlālónggōng Dàxué.

ฉันมีเรื่องที่ภูมิใจมากเรื่องหนึ่ง ก็คือการสอบเข้าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้

4.2.1.3 ข้อผิดพลาดในการวางคำแสดงจำนวน 多 duō และ 半 bàn

ข้อผิดพลาดในการวางลำดับคำแสดงจำนวน 多 duō กว่า และ 半 bàn ครึ่ง คือ การที่นิสิตได้แบ่งคำแสดงจำนวนนับในประโยคนั้นๆ ออกเป็นสองส่วน ส่วนที่หนึ่งคือ จำนวนนับและลักษณนาม วางไว้หน้าส่วนที่เป็นหน่วยหลัก ซึ่งวางได้ถูกต้องแล้ว แต่นำอีกส่วนหนึ่งคือ 多 duō และ 半 bàn ไปวางไว้ท้ายส่วนที่เป็นหน่วยหลัก แทนที่จะวางไว้ข้างหลังในตำแหน่งที่ติดกับจำนวนนับและลักษณนาม

¹⁴ เมื่อดูหลักเกณฑ์ในการวางคุณศัพท์ที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้ว หลายคนคงไม่เข้าใจว่าคำคุณศัพท์ 新 xīn ใหม่ กับ 最重要 zuì zhòngyào สำคัญที่สุด นั้นต่างกันอย่างไร xīn เป็นคำคุณศัพท์พยางค์เดียว เมื่อนำมาขยายคำนามสามารถนำมาวางไว้หน้าคำนามนั้นโดยตรง จะมี 的 de หรือไม่ก็ได้ ซึ่งจะทำให้ความหมายที่แตกต่างกัน ในขณะที่ 最重要 zuì zhòngyào นั้นจัดเป็นคุณศัพท์ที่มีตั้งแต่สองพยางค์ขึ้นไป เมื่อนำมาใช้ขยายคำนามจำเป็นต้องมี 的 de เสมอ (Lú Fúpō, 1996: 30)

ประโยคที่ 18

*我等他，等了兩個小時半了。

*Wǒ děng tā, děngle liǎng gè xiǎoshí bàn le.

ฉันรอเขา รอมาสองชั่วโมงครึ่งแล้ว

ประโยคที่ 19

*他花了一个月半的时间才把这篇文章写好。

*Tā huāle yī gè yuè bàn de shíjiān cái bǎ zhè piān wénzhāng xiě hǎo.

เขาใช้เวลาหนึ่งเดือนครึ่งจึงได้เขียนบทความนี้เสร็จ

ประโยคที่ 20

*他在那个宿舍住一个月多，就搬走了。

*Tā zài nà gè sùshè zhù yī gè yuè duō, jiù bān zǒu le.

เขาอยู่ที่หอพักนี้เพียงเดือนกว่า ก็ย้ายออกไปแล้ว

ประโยคที่ 21

*我买了一斤蘋果多。

*Wǒ mǎi le yī jīn píngguǒ duō.

ฉันซื้อแอปเปิ้ลมาหนึ่งซั่งกว่า

ประโยคที่ 18-21 ได้แสดงให้เห็นนิสิตวางลำดับคำของคำว่า 多 duō และ 半 bàn ดังนี้

	數詞 + 量詞	+ 中心語	+ 多 / 半
ลักษณะการวาง 多 duō และ 半 bàn ของนิสิต ไทย ที่ผิด	shùcí + liàngcí จำนวนนับ + คำลักษณนาม	+ zhōngxīnyǔ + ส่วนที่เป็นหน่วยหลัก	+ duō / bàn + กว่า / ครึ่ง
	* 一個 * yī gè หนึ่ง	星期 xīngqī สัปดาห์	多 duō กว่า

การวางลำดับคำของคำว่า 多 duō¹⁵ และ 半 bàn ควรจะมีลักษณะดังนี้ (Lǚ Shūxiāng, 1980: 60,184)

¹⁵ 多 duō กว่า ยังสามารถใช้ในโครงสร้าง จำนวนนับ + 多 duō + คำลักษณนาม (+ คำนาม ที่เป็นหน่วยหลัก) ได้ โดยจำนวนนับในที่นี้จะต้องมีจำนวนตั้งแต่สิบขึ้นไป และจะต้องเป็นจำนวนที่ไม่มีเศษหลักหน่วย เช่น 十多封信 Shí duō fēng xìn จดหมายสิบกว่าฉบับ 五十多張桌子 Wǔshí duō zhāng zhuōzi โต๊ะห้าสิบกว่าตัว 一百多個人 yībǎi duō gè rén คนร้อยกว่าคน (Lǚ Shūxiāng, 1980: 184) ถ้าหากเป็นจำนวนที่มีเศษหลักหน่วย จะอยู่ในโครงสร้าง จำนวนนับ + คำลักษณนาม + 多 duō เช่น 五十六塊多 Wǔshí liù kuài duō ห้าสิบหกบาทกว่า

ลักษณะการวาง 多 duō และ 半 bàn ที่ถูกต้อง	數詞 + 量詞 shùcí+liàngcí จำนวนนับ+คำลักษณนาม	+ 多 / 半 + duō / bàn + มาก / ครึ่ง	+ 中心語 +zhōngxīnyǔ +หน่วยหลัก
	一個 yī gè หนึ่ง	多 duō กว่า	星期 xīngqī สัปดาห์

ประโยคที่ 18

√我等他，等了兩個半小時了。

√Wǒ děng tā, děngle liǎng gè bàn xiǎoshí le.

ฉันรอเขา รอมาสองชั่วโมงครึ่ง แล้ว

ประโยคที่ 19

√他花了一個半月的時間才把這篇文章寫好。

√Tā huāle yī gè bàn yuè de shíjiān cái bǎ zhè piān wénzhāng xiě hǎo.

เขาใช้เวลาหนึ่งเดือนครึ่งจึงได้เขียนบทความนี้เสร็จ

ประโยคที่ 20

√他在那個宿舍住一個多月，就搬走了。

√Tā zài nà gè sùshè zhù yī gè duō yuè, jiù bān zǒu le.

เขาอยู่ที่หอพักนี้เพียงเดือนกว่า ก็ย้ายออกไปแล้ว

ประโยคที่ 21

√我買了一斤多蘋果。

√Wǒ mǎile yī jīn duō píngguǒ.

ฉันซื้อแอปเปิ้ลมาหนึ่งซั่งกว่า

4.2.2 ข้อผิดพลาดในการวางลำดับคำของหน่วยขยายกริยา

ข้อผิดพลาดในการวางลำดับคำของหน่วยขยายกริยา (狀語 zhuàngyǔ) หมายถึง การวางหน่วยขยายกริยาผิดตำแหน่งที่ควรจะเป็น ในงานเขียนของนิสิตจะพบว่ามี 2 ลักษณะ คือ

4.2.2.1 การวางหน่วยขยายกริยาไว้หน้าสิ่งที่ไม่ได้ขยาย

4.2.2.2 การวางหน่วยขยายกริยาไว้หลังคำกริยา

4.2.2.1 การวางหน่วยขยายกริยาไว้หน้าสิ่งที่ไม่ได้ขยาย

หน่วยขยายกริยามักวางไว้หน้าคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ ในกรณีที่ประโยคใดประโยคหนึ่งประกอบด้วย คำกริยาหรือคำคุณศัพท์มากกว่าหนึ่งคำ การวางหน่วยขยายกริยาต้องวางไว้หน้าคำกริยาหรือคุณศัพท์ที่ขยายเท่านั้น ไม่สามารถที่จะนำไปไว้หน้าคำอื่นที่ไม่ได้ขยาย

ประโยคที่ 22

*我十分感到奇怪。

* Wǒ shífēn gǎndào qíguài.

* ฉันรู้สึกมากประหลาดใจ

ประโยคที่ 23

*我非常感到厭煩。

* Wǒ fēicháng gǎndào yànfán.

* ฉันรู้สึกมากเบื่อหน่าย

ประโยคที่ 22 และ 23 เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำกริยา感到 gǎndào รู้สึก แล้วไม่รู้ว่ คำวิเศษณ์แสดงระดับ (程度副詞 chéngdù fùcí) เช่น 很 hěn มาก 十分 shífēn อย่างเต็มที่ อย่างเต็มเปี่ยม 非常 fēicháng อย่างยิ่ง ควรจะวางไว้ตรงไหน ซึ่งคำวิเศษณ์แสดงระดับในที่นี้ไม่ควรนำมาขยายกริยา 感到 gǎndào รู้สึก เพราะเราไม่ได้ต้องการจะบอกว่า รู้สึกมาก แต่ต้องการจะบอกว่า ประหลาดใจมาก หรือ เบื่อหน่ายมาก ดังนั้น จึงต้องย้ายวิเศษณ์แสดงระดับเหล่านี้ไปวางไว้ข้างหน้า 奇怪 qíguài และ 厭煩 yànfán

ประโยคที่ 22

√我感到十分奇怪。

√Wǒ gǎndào shífēn qíguài.

√ฉันรู้สึกประหลาดใจมาก

ประโยคที่ 23

√我感到非常厭煩。

√Wǒ gǎndào fēicháng yànfán.

√ฉันรู้สึกเบื่อหน่ายมาก

ประโยคที่ 24

*這個家還比我窮。

*Zhè gè jiā hái bǐ wǒ qióng.

*บ้านนี้ยังเปรียบเทียบแล้วจนกว่าฉัน

คำว่า 比 bǐ เทียบกับ เป็นได้ทั้งคำกริยาและคำบุพบท แต่ในโครงสร้างประโยค A 比 B + คำคุณศัพท์ 比 bǐ ทำหน้าที่เป็นคำบุพบท (Lǚ Shūxiāng, 1980: 72-73) 還 hái ไม่สามารถทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายของบุพบท ในที่นี้จึงต้องนำมาวางไว้หน้า 窮 qióng จนประโยคที่ 24

√這個家比我還窮。

√Zhè gè jiā bǐ wǒ hái qióng.

√บ้านนี้เปรียบเทียบแล้วยังจนกว่าฉัน

ประโยคที่ 25

*我早上六點打算出去散散步。

*Wǒ zǎoshàng liù diǎn dǎsuàn chūqù sànsànbù.

*ฉันคิดเวลาหกโมงเช้าว่า จะออกไปเดินเล่น

ประโยคนี้ ที่จริงแล้ว นิสิตต้องการจะบอกว่า จะไปเดินเล่นตอนหกโมงเช้า แต่กลับนำเอา 早上六點 zǎoshàng liù diǎn เวลาหกโมงเช้า มาวางไว้หน้าคำกริยา 打算 คิด กะ จึงกลายเป็นหมายความว่า คิดตอนหกโมงเช้า ไม่ใช่ เดินเล่นตอนหกโมงเช้า จึงต้องแก้โดยนำเอา 早上六點 zǎoshàng liù diǎn มาวางไว้หน้า 出去散散步 chūqù sànsànbù แทน

ประโยคที่ 25

√我打算早上六點出去散散步。

√Wǒ dǎsuàn zǎoshàng liù diǎn chūqù sànsànbù.

√ฉัน คิดว่าจะออกไปเดินเล่นเวลาหกโมงเช้า

4.2.2.2 การวางหน่วยขยายกริยาไว้หลังคำกริยา

ข้อผิดพลาดในการวางหน่วยขยายกริยาไว้หลังคำกริยา คือ การที่นิสิตนำเอาหน่วยขยายกริยาไปวางไว้หลังคำกริยาหรือคุณศัพท์ที่เป็นหน่วยหลัก แทนที่จะเป็นข้างหน้า ซึ่งสาเหตุคงจะเป็นเพราะว่าในภาษาจีนนั้นสิ่งที่นำมาขยายคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ในภาคแสดงได้ มี 2 ประเภท คือ

1. หน่วยขยายกริยา ใช้วางไว้หน้าคำกริยา โครงสร้างของกลุ่มคำลักษณะนี้ เรียกว่า โครงสร้างหน่วยขยาย-หน่วยหลัก (偏正結構 piānzhèng jiégòu)

2. หน่วยเสริมกริยาใช้วางไว้หลังคำกริยา โครงสร้างของกลุ่มคำลักษณะนี้ เรียกว่า โครงสร้างกริยา-หน่วยเสริม (述補結構 shùbǔ jiégòu)

ในขณะที่ภาษาไทยนั้น สิ่งที่น่ามาขยายคำกริยาหรือคำคุณศัพท์จะวางไว้หลังคำกริยาที่ขยายเสมอ จึงทำให้นิสิตไม่ทราบว่า ควรเอาคำใดไปวางไว้ข้างหน้า คำใดวางไว้ข้างหลัง

ภาษาไทย	ภาษาจีน	
	偏正結構 piānzhèng jiégòu โครงสร้างหน่วยขยาย-หน่วยหลัก	述補結構 shùbǔ jiégòu โครงสร้างหน่วยกริยา-หน่วยเสริม
คำกริยา/คำคุณศัพท์+หน่วยขยาย	狀語+中心語 (形容詞、動詞) zhuàngǔ+zhōngxīnyǔ (xíngróngcí/dòngcí) หน่วยขยายกริยา+หน่วยหลัก (คำกริยาหรือคำคุณศัพท์)	形容詞、動詞+補語 Dòngcí /xíngróngcí + bǔyǔ คำกริยา/คำคุณศัพท์+หน่วยเสริมกริยา
อ่านหนังสืออย่างจริงจัง	他認真地看書。 Tā rènzhēn de kàn shū.	他看書看得很認真。 Tā kànshū kàn de hěn rènzhēn.

ตัวอย่างข้อผิดพลาดในการวาง 狀語 zhuàngǔ หน่วยขยายกริยาไว้หลังคำกริยาที่พบในงานของนิสิต มีดังนี้

ประโยคที่ 26

*要考試時，他往往努力比平常。

* Yào kǎoshì shí, tā wǎngwǎng nǔlì bǐ píngcháng.

เวลาที่ใกล้สอบ เขามักจะ ขยันกว่าปกติ

ประโยคที่ 27

*今天早上我們幾乎不能出發按時。

* Jīntiān zǎoshàng wǒmen jīhū bù néng chūfā ànshí.

วันนี้ตอนเช้าพวกเราเกือบไม่ได้ ออกเดินทางตรงเวลา

ประโยคที่ 28

*足球比賽的門票賣光很快了。

* Zúqiú bǐsài de ménpiào màiguāng hěn kuài le.

บัตรผ่านประตูการแข่งขันฟุตบอล ขายหมดอย่างรวดเร็ว

ประโยคที่ 26-28 นี้ แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของการวางลำดับของหน่วยขยายกริยา ในภาษาจีนกับภาษาไทย เราจะเห็นว่าในภาษาไทยประโยคตัวอย่างข้างบนนี้ต้องนำหน่วยขยายกริยาวางไว้หลังคำกริยาของประโยค แต่ในภาษาจีน หน่วยขยายกริยาต้องวางไว้หน้ากริยาเท่านั้น จากประโยคตัวอย่างข้างต้น 比平常 bǐ píngcháng กว่าปกติ 按時 ànshí ตรงตามเวลา และ 很快 hěn kuài เร็วมาก ได้ถูกวางไว้หลังกริยาที่ขยาย จึงต้องแก้ไขโดยนำไปวางไว้หน้ากริยาของประโยคแทน ดังนี้

ประโยคที่ 26

√要考試時，他往往比平常努力。

√Yào kǎoshì shí, tā wǎngwǎng bǐ píngcháng nǔlì .

√เวลาที่ใกล้สอบ เขามักจะ ขยันกว่าปกติ

ประโยคที่ 27

√今天早上我們幾乎不能按時出發。

√Jīntiān zǎoshàng wǒmen jīhū bù néng ànshí chūfā.

√วันนี้ตอนเช้าพวกเราเกือบไม่ได้ ออกเดินทางตรงเวลา

ประโยคที่ 28

√足球比賽的門票很快就賣光了。

√Zúqiú bǐsài de ménpiào hěn kuài jiù mài guāng le¹⁶.

√บัตรผ่านประตูการแข่งขัน ฟุตบอลขายหมดอย่างรวดเร็ว

4.2.3 ข้อผิดพลาดในการวางหน่วยเสริมกริยา

ข้อผิดพลาดในการวางหน่วยเสริมกริยา(補語 bǔyǔ) คือ การที่นิสิตวางหน่วยเสริมกริยาในตำแหน่งที่ไม่ถูกต้อง ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า หน่วยเสริมกริยามักจะวางไว้ข้างหลังกริยา แต่อย่างไรก็ดี การวางหน่วยเสริมกริยา มีวิธีการวางที่แตกต่างกันไปตามประเภทของหน่วยเสริมกริยา นั้นๆ

หน่วยเสริมกริยา แบ่งออกเป็น (Zhū Déxī, 1997a: 125-139)

- หน่วยเสริมกริยาบอกผล (結果補語 jiéguǒ bǔyǔ)

¹⁶ ประโยคที่ 26 นี้ เมื่อแก้ไขโดยนำหน่วยขยายกริยามาวางไว้ข้างหน้าหน่วยกริยาแล้ว ยังควรต้องเติมคำวิเศษณ์ 就 jiù เพื่อใช้แสดงว่าการกระทำในประโยคนั้นได้เกิดขึ้นในระยะเวลาอันสั้น ดู 3.1.6

- หน่วยเสริมกริยาบอกทิศทาง (趨向補語 qūxiàng bǔyǔ)
- หน่วยเสริมกริยาบอกสภาพ (狀態補語 zhuàngtài bǔyǔ)
- หน่วยเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ (可能補語 kěnéng bǔyǔ)
- หน่วยเสริมกริยาบอกระดับ (程度補語 chéngdù bǔyǔ)
- 到 + 名詞 dào+míngcí ถึง+คำนาม เช่น 走到郵局 zǒu dào yóujú เดินถึงไปรษณีย์ 談到半夜 tán dào bànàyè คุยถึงดึกดื่น

ข้อผิดพลาดในงานเขียนของนิสิตที่พบนั้น พบเพียง 3 ประเภท คือ

- 4.2.3.1 ข้อผิดพลาดในการวางหน่วยเสริมกริยาบอกผล
- 4.2.3.2 ข้อผิดพลาดในการวางหน่วยเสริมกริยาบอกทิศทาง
- 4.2.3.3 ข้อผิดพลาดในการวางหน่วยเสริมกริยาบอกสภาพ

4.2.3.1 ข้อผิดพลาดในการวางหน่วยเสริมกริยาบอกผล

หน่วยเสริมกริยาบอกผล (結果補語 jiéguǒ bǔyǔ) นั้น เป็นหน่วยเสริมกริยาที่ทำหน้าที่แสดงผลของคำกริยาที่อยู่ด้านหน้า ซึ่งหน่วยเสริมกริยาที่กล่าวมานี้อาจเป็นคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ก็ได้ (Zhū Dèxī, 1997a: 126)

動詞 + 動詞作結果補語 Dòngcí + dòngcí zuò jiéguǒ bǔyǔ คำกริยา+หน่วยเสริมกริยาที่เป็นคำกริยา			動詞 + 形容詞作結果補語 Dòngcí + xíngróngcí zuò jiéguǒ bǔyǔ คำกริยา+หน่วยเสริมกริยาที่เป็นคำคุณศัพท์		
看見	kànjiàn	มองเห็น	曬干	sàigān	ตากแห้ง
聽懂	tīngdǒng	ฟังเข้าใจ	長大	zhǎngdà	เติบโต
殺死	shāsǐ	ฆ่าตาย	洗干淨	xǐgānjìng	ซักสะอาด

ข้อผิดพลาดในการวางหน่วยเสริมกริยาบอกผลนั้น เกิดจากการที่นิสิตนำหน่วยเสริมกริยาบอกผลวางไว้ห่างจากคำกริยา โดยนำเอาหน่วยกรรมมาแทรกระหว่างกลาง

โครงสร้างกริยา-หน่วยเสริม ที่มีหน่วยเสริมกริยาเป็นหน่วยเสริมกริยาบอกผล บางครั้งก็สามารถมีหน่วยกรรมมารับ บางครั้งก็ไม่สามารถมีหน่วยกรรมมารับ ในกรณีที่มีหน่วยกรรมมารับ เราไม่สามารถนำเอาหน่วยกรรมมาแทรกกลางไว้ระหว่างคำกริยากับหน่วยเสริมกริยาได้ แต่นิสิตกลับนำหน่วยกรรมมาแทรกกลาง ดังตัวอย่าง

ประโยคที่ 29

*他整理行李好，就出去了。

* Tā zhěnglǐ xínglǐ hǎo, jiù chūqù le.

เขา จัดสัมภาระเสร็จ ก็ออกไป

ประโยคที่ 30

* 你們先做功課完，才能出去玩兒。

* Nǐmen xiān zuò gōngkè wán, cái néng chūqù wánr.

พวกเขาต้อง ทำการบ้านให้เสร็จ ก่อน แล้วจึงจะออกไปเล่นได้

ประโยคที่ 31

* 他還沒吃飯完，就走了。

* Tā hái méi chī fàn wán, jiù zǒu le.

เขายัง ทานข้าวไม่เสร็จ ก็ไปแล้ว

ประโยคที่ 32

* 我們剛上課完。

* Wǒmen gāng shàngkè wán.

พวกเราเพิ่งจะ เรียนเสร็จ

คำ 好 hǎo แปลว่า เสร็จ หรือ เรียนร้อยแล้ว ทำหน้าที่เป็นผลของกริยา 整理 zhěnglǐ จัด 完 wán แปลว่า เสร็จแล้ว หรือ สิ้นสุดแล้ว เป็นผลของกริยา 做 zuò 吃 chī และ 上 (課) shàng(kè) เรียน การวางตำแหน่งหน่วยเสริมกริยาบอกผล จะต้องวางไว้หลังกริยาและอยู่หน้ากรรมเสมอ จึงจำเป็นต้องย้ายหน่วยเสริมกริยาในประโยคทั้งสี่ ย้ายไปไว้หน้ากรรม การที่นิสิตวางหน่วยเสริมกริยาบอกผลไว้หลังกรรมนั้น อาจเป็นเพราะนิสิตนำเอาลักษณะในภาษาไทยไปใช้เมื่อแปลเป็นภาษาจีน เพราะคำว่า เสร็จ ในภาษาไทยนั้นมักวางไว้หลังกรรม

ประโยคที่ 29

√ 他整理好行李，就出去了。

√ Tā zhěnglǐhǎo xínglǐ , jiù chūqù le.

เขา จัดสัมภาระเสร็จ ก็ออกไป

ประโยคที่ 30

√ 你們先做完功課，才能出去玩兒。

√ Nǐmen xiān zuòwán gōngkè , cái néng chūqù wánr.

พวกเขาต้อง ทำการบ้านให้เสร็จ ก่อน แล้วจึงจะออกไปเล่นได้

ประโยคที่ 31

√ 他還沒吃完飯，就走了。

√ Tā hái méi chīwán fàn , jiù zǒu le.

เขายังทานข้าวไม่เสร็จ ก็ไปแล้ว

ประโยคที่ 32

√我們剛上完課。

√ Wǒmen gāng shàngwán kè .

พวกเราเพิ่งจะเรียนเสร็จ

ประโยคที่ 33

*我弄他借給我的筆記丟, 怎麼辦!

* Wǒ nòng tā jiè gěi wǒ de bǐjì diū, zěnmě bàn!

ฉันทำสมุดเล็กเชอร์ที่ยืมเขามาหาย จะทำอย่างไรดี

ประโยคที่ 34

*小偷拿我們的錢包走了。

* Xiǎotōu ná wǒmen de qiánbāo zǒule.

ขโมยเอากระเป๋าสตางค์ของเราไปแล้ว

ประโยคที่ 33 และ 34 นี้ก็นำเอาหน่วยเสริมกริยาบอกผล มาวางไว้หลังหน่วยกรรมเช่นเดียวกัน จึงต้องแก้โดยมีวิธีแก้ไข 3 วิธีคือ

1. แก้โดยนำคำว่า 丟 diū 走 zǒu ซึ่งเป็นหน่วยเสริมกริยาบอกผล ไปวางไว้หลังกริยา 弄 nòng 拿 ná
2. แก้โดยนำโครงสร้างประโยค 把 bǎ มาใช้ โดยใช้ 把 bǎ + หน่วยกรรม + 弄丟 nòngdiū และ 拿走 nǎzǒu
3. แก้โดยนำโครงสร้างประโยค 被 bèi มาใช้ โดยใช้ สิ่งที่ถูกกระทำ + 被 bèi + 拿走 nǎzǒu

วิธีการแก้ไขประโยคอาจมีหนึ่ง สอง หรือ สามวิธีนั้น ขึ้นอยู่กับความหมายของประโยค และคุณสมบัติของกริยา ถ้ากลุ่มคำที่เกิดจาก คำกริยา+หน่วยเสริมกริยาบอกผลสามารถมีหน่วยกรรมตามหลังได้ ก็จะสามารถวิธีที่ 1 นำมาใช้ได้เสมอ ส่วนวิธีที่ 2 และ 3 ให้พิจารณาจากความหมายของประโยคเป็นสำคัญ

ประโยคที่ 33 วิธีที่ 1

√我弄丟了他借給我的筆記, 怎麼辦!

√ Wǒ nòngdiūle tā jiè gěi wǒ de bǐjì, zěnmě bàn!

ฉันทำสมุดเล็กเชอร์ที่ยืมเขามาหาย จะทำอย่างไรดี

ประโยคที่ 33 วิธีที่ 2

√我把他借給我的筆記弄丟了，怎麼辦!

√ Wǒ bǎ tā jiè gěi wǒ de bǐjì nòngdiūle, zěnmé bàn!

ฉันทำสมุดเล็กเชอร์ที่ยืมเขามาหาย จะทำอย่างไรดี

ประโยคที่ 33 วิธีที่ 3

√他借給我的筆記被我弄丟了，怎麼辦!

√ Tā jiè gěi wǒ de bǐjì bèi wǒ nòngdiūle, zěnmé bàn!

สมุดเล็กเชอร์ที่ยืมเขาถูกฉันทำหาย จะทำอย่างไรดี

ประโยคที่ 34 วิธีที่ 1

√小偷拿走了我們的錢包。

√ Xiǎotōu nǎzǒule wǒmen de qiánbāo.

ขโมย เอากระเป๋าตังค์ของพวกเขาไปแล้ว

ประโยคที่ 34 วิธีที่ 2

√小偷把我們的錢包拿走了。

√ Xiǎotōu bǎ wǒmen de qiánbāo nǎzǒule.

ขโมย เอากระเป๋าตังค์ของพวกเขาไปแล้ว

ประโยคที่ 34 วิธีที่ 3

√我們的錢包被小偷拿走了。

√ Wǒmen de qiánbāo bèi xiǎotōu nǎzǒule.

กระเป๋าตังค์ถูกขโมยเอาไปแล้ว

4.2.3.2 ข้อผิดพลาดในการวางหน่วยเสริมกริยาบอกทิศทาง

หน่วยเสริมกริยาบอกทิศทาง (趨向補語 qūxiàng bǔyǔ) เป็นหน่วยเสริมกริยาที่ทำหน้าที่แสดงทิศทางของคำกริยาที่อยู่ด้านหน้า

คำที่นำมาใช้เป็นหน่วยเสริมกริยาบอกทิศทาง แบ่งเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

กลุ่มที่หนึ่ง ได้แก่ 來 lái มา 去 qù ไป

กลุ่มที่สอง ได้แก่ 進 jìn เข้า 出 chū ออก 上 shàng ขึ้น 下 xià ลง 回 huì กลับ 過 guò

ผ่าน 起 qǐ ยกขึ้น 開 kāi เปิด

กลุ่มที่สาม ได้แก่ การนำหน่วยเสริมกริยาบอกทิศทางในกลุ่มที่หนึ่งและกลุ่มที่สองมาใช้

ร่วมกัน เกิดเป็นหน่วยเสริมกริยาบอกทิศทางชนิดที่มีสองพยางค์ เช่น 進來

jìnlai เข้ามา 進去 jìnqu เข้าไป 出來 chūlai ออกมา 出去 chūqu ออกไป

上來 shànglai ขึ้นมา 上去 shàngqu ขึ้นไป 下來 xiàlai ลงมา 下去 xiàqu
 ลงไป 回來 huílai กลับมา 回去 huíqu กลับไป 過來 guòlai ผ่านมา 過去
 guòqu ผ่านไป 起來 qǐlai ขึ้นมา 開來 kāilai เปิดออกมา

ข้อผิดพลาดในการวางหน่วยเสริมกริยาที่แสดงทิศทาง คือ การที่นิสิตนำหน่วยเสริมกริยา
 บอกรทิศทางไปวางไว้ผิดตำแหน่ง โดยมักจะเกิดจากการวางตำแหน่งสลับกับหน่วยกรรมของ
 ประโยคเป็นส่วนใหญ่

ประโยคที่ 35

*因為我的朋友忘了錢包，所以我們要回去宿舍。

* Yīnwèi wǒ de péngyǒu wàngle qiánbāo, suǒyǐ wǒmen yào huíqù sùshè.

เพราะเพื่อนของฉันลืมกระเป๋าตังค์ ดังนั้นพวกเราเลยต้องกลับไปห้องพัก

ประโยคที่ 36

* 除了他以外，誰都不能進來房子裏。

* Chúle tā yǐwài, shéi dōu bùnéng jìnlái fángzi lǐ.

นอกจากเขาแล้ว ใครก็ไม่สามารถเข้ามาในบ้านได้

ในประโยคที่ 35 และ 36 นิสิตได้ใช้ 去 qù วางไว้ระหว่างคำกริยากับหน่วยกรรมที่เป็น
 สถานที่ ซึ่งในหลักภาษาจีนกลาง 來 lái หรือ 去 qù เมื่อทำหน้าที่เป็นหน่วยเสริมบอกรทิศทางจะ
 ไม่สามารถตามด้วยหน่วยกรรมซึ่งเป็นคำบอกสถานที่ได้ (Zhū Dèxī, 1997a: 128)

วิธีการแก้ไข คือ นำ 去 qù ไปวางไว้หลังหน่วยกรรมที่เป็นคำบอกสถานที่แทน ดังนี้
 ประโยคที่ 35

√因為我的朋友忘了錢包，所以我們要回宿舍去。

√ Yīnwèi wǒ de péngyǒu wàngle qiánbāo, suǒyǐ wǒmen yào huí sùshè qù.

เพราะเพื่อนของฉันลืมกระเป๋าตังค์ ดังนั้นพวกเราเลยต้องกลับไปห้องพัก

ประโยคที่ 36

√除了他以外，誰都不能進房子裏來。

√ Chúle tā yǐwài, shéi dōu bùnéng jìn fángzi lǐ lái.

นอกจากเขาแล้ว ใครก็ไม่สามารถเข้ามาในบ้านได้

ประโยคที่ 37

* 我想把這本書帶回家。

* Wǒ xiǎng bǎ zhè běn shū dài huíqù jiā.

ฉันอยากจะทำหนังสือเล่มนี้ กลับไปบ้าน

ประโยคที่ 37 เป็นข้อผิดพลาดในการวางหน่วยเสริมกริยาบอกทิศทางซึ่งมีสองพยางค์ ซึ่งที่ถูกต้องจะต้องมีการเรียงลำดับดังนี้ คือ คำกริยา+หน่วยเสริมกริยาในกลุ่มที่สอง+กรรมที่เป็นสถานที่+來 lái มา หรือ 去 qù ไป ทั้งนี้ เนื่องจากหน่วยเสริมกริยาในกลุ่มที่สามก็คือ การนำเอาหน่วยเสริมกริยาบอกทิศทางในกลุ่มที่สอง +來 lái มา หรือ 去 qù ไป ทั้ง 來 lái มา หรือ 去 qù ไป ที่เป็นหน่วยเสริมกริยาไม่สามารถวางไว้หน้าคำบอกสถานที่ได้ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องวางกรรมที่เป็นสถานที่ไว้ระหว่างกลาง (Lǐ Dàzhōng, 1996: 194)

ประโยคที่ 37

√我想把這本書帶回家去。

√Wǒ xiǎng bǎ zhè běn shū dài huí jiā qù.

ฉันอยากจะทำหนังสือเล่มนี้ กลับไปบ้าน

ประโยคที่ 38

* 我聽到這件事情，就想母親的話起來。

* Wǒ tīng dào zhè jiàn shì , jiù xiǎng mǔqīn de huà qǐlai.

ฉันได้ยินเรื่องนี้แล้ว ก็นึกถึงคำของแม่ขึ้นมา

หน่วยเสริมกริยา起來 qǐlai มีการวางตำแหน่งอยู่สองวิธีด้วยกัน คือ วิธีที่หนึ่ง คำกริยา+起來 qǐlai+หน่วยกรรม และ วิธีที่สอง คำกริยา+起 qǐ+หน่วยกรรม+來 lái ในประโยคที่ 38 นี้จึงไม่สามารถนำหน่วยเสริมกริยา起來 qǐlai วางไว้หลังหน่วยกรรม 母親的話 mǔqīn de huà คำของแม่ ได้

โดยปกติแล้ว หากหน่วยกรรมของประโยคเป็นคำนามทั่วไป และแสดงถึงคนหรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่ไม่ใช่เฉพาะเจาะจง¹⁷ เมื่อใช้กับหน่วยเสริมกริยาบอกทิศทางที่มีสองพยางค์จะสามารถเรียงลำดับคำได้ทั้งสองวิธี (Lú Fúbō, 1998: 198) เช่น

	วิธีที่หนึ่ง	วิธีที่สอง
มีคนเดินเข้ามาคนหนึ่ง	√走進一個人來。 √Zǒujìn yī gè rén lai.	√走進來一個人。 √Zǒu jìnlai yī gè rén

¹⁷ คำนามทั่วไป ในที่นี้จะต้องไม่เป็นคำนามที่เป็นนามธรรม เพราะ คำนามที่เป็นนามธรรมจะต้องเรียงลำดับคำตามวิธีที่หนึ่งวิธีเดียวเท่านั้น (Lǐ Dàzhōng, 1996: 197)

แต่ในกรณีที่หน่วยกรรมของประโยคเป็นหน่วยกรรมแสดงความชี้เฉพาะ¹⁸ จะสามารถใช้
กับวิธีที่หนึ่งได้วิธีเดียวเท่านั้น (Lǐ Dàzhōng, 1996: 197)

	วิธีที่หนึ่ง	วิธีที่สอง
คิดถึงเรื่องนั้นขึ้นมา	√想起那件事兒來。 √Xiǎngqǐ nà jiàn shì er lái.	*想起來那件事兒。 *Xiǎng qǐ lái nà jiàn shì er

ในประโยคที่ 38 คำว่า 母親的話 mǔqīn de huà คำของแม่ เป็นคำที่แสดงความชี้เฉพาะ
จึงจำเป็นต้องนำมาแทรกไว้ตรงกลางหน่วยเสริมกริยาบอกทิศทาง 起來 qǐlai

ประโยคที่ 38

√我聽到這件事情，就想起母親的話來。

√Wǒ tīngdào zhè jiàn shì , jiù xiǎngqǐ mǔqīn de huà lai.

ฉันได้ยินเรื่องนี้แล้วก็ นึกถึงคำของแม่ขึ้นมา

ประโยคที่ 39

*他身體很弱，天氣一變，就發燒起來了。

*Tā shēntǐ hěn ruò, tiānqì yī biàn, jiù fāshāo qǐlai le.

ร่างกายของเขาไม่ค่อยแข็งแรง พออากาศเปลี่ยน ก็ เป็นไข้ขึ้นมาทันที

การใช้หน่วยเสริมกริยาบอกทิศทางที่มีสองพยางค์กับคำกริยาที่เป็นคำประสมแบบแยก
สमान จะต้องนำหน่วยเสริมบอกทิศทางตัวแรก มาแทรกอยู่ระหว่างคำกริยาที่เป็นคำประสมแบบ
แยกสमान และตัวที่สองวางไว้ข้างหลังคำแยกสमानพยางค์ที่สองเสมอ (Lú Fúpō, 1996: 198)

พูดขึ้นมา	√說起話來 √shuōqǐ huàlai	*說話起來 *shuōhuà qǐlai
หันกลับมา	√回過頭來 √huíguò tóulai	*回頭過來 *huítóu guòlai

¹⁸ คำที่แสดงความชี้เฉพาะ ได้แก่

- ชื่อคน ชื่อเฉพาะต่างๆ เช่น 劉先生 Liú Xiānsheng คุณหลิว 魯迅 Lǔ Xùn หลู่ ซวิน
- คำสรรพนาม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คำสรรพนามที่ชี้แทนบุคคล เช่น 我 wǒ ฉัน 你 nǐ เธอ 他 tā เขา
- คำนามที่มีหน่วยขยายแสดงความเป็นเจ้าของอยู่ของหน้า เช่น 我的學生 wǒ de xué shēng นักเรียนของฉัน
- คำนามที่มีหน่วยขยาย 這 zhè นี้ 那 nà นั้น เช่น 那量車 nà liàng chē รถคันนั้น

ประโยคที่ 39

√他身體很弱，天氣一變，就發起燒來了。

√ Tā shēntǐ hěn ruò, tiānqì yī biàn, jiù fāqǐ shāolái le.

ร่างกายของเขาไม่ค่อยแข็งแรง พออากาศเปลี่ยน ก็เป็นไข้ขึ้นมาทันที

4.2.3.3 ข้อผิดพลาดในการวางหน่วยเสริมกริยาบอกสภาพ

หน่วยเสริมกริยาบอกสภาพ (狀態補語 zhuàngtài bǔyǔ) ใช้บรรยายสภาพของการกระทำกริยาที่อยู่ข้างหน้า มักอยู่ในโครงสร้าง คำกริยา+ 得 de + คำคุณศัพท์ / คำกริยา/วลี

ข้อผิดพลาดในการวางหน่วยเสริมบอกสภาพของนิสิตนั้นเกิดจากการที่นิสิตนำหน่วยเสริมลักษณะนี้ไปวางไว้หลังหน่วยกรรมโดยตรง ดังตัวอย่าง

ประโยคที่ 40

*他唱歌得非常好。

* Tā chàngē de fēicháng hǎo.

เขา ร้องเพลงดีมาก

ประโยคที่ 41

*他跑步得很快。

*Tā pǎobù de hěn kuài.

เขา วิ่งเร็วมาก

ประโยคที่ 42

*他吃飯得很快。

*Tā chīfàn de hěn kuài.

เขา กินข้าวเร็วมาก

ในตัวอย่างข้างต้นนี้ 唱歌 chàngē 跑步 pǎobù และ 吃飯 chīfàn เป็นคำกริยาที่เกิดจากโครงสร้างกริยา-กรรม ซึ่งประกอบด้วยหน่วยคำที่เป็นกริยาและหน่วยคำที่เป็นหน่วยกรรม การนำหน่วยเสริมกริยามาขยายจำเป็นต้องใช้ขยายคำกริยา ไม่ใช่ใช้ตามหลังหน่วยกรรม วิธีการแก้ไขไม่สามารถทำได้ด้วยการย้ายหน่วยกรรมหรือหน่วยขยายไปวางไว้ตำแหน่งอื่น แต่สามารถแก้ไขได้ 2 วิธี คือ

1. แก่คำกริยาที่เกิดจากโครงสร้างกริยา-กรรม ให้กลายเป็นคำกริยาที่ไม่ได้เกิดจากโครงสร้างนี้ แล้วจึงตามด้วยหน่วยเสริมบอกสภาพ

2. นำเอาคำกริยาที่เกิดจากโครงสร้างกริยา-กรรมมาใช้ และซ้ำคำเฉพาะคำแรก แล้วจึงตามด้วยหน่วยเสริมบอกสภาพ วิธีนี้จะทำให้ประโยคมีการอธิบายความที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

ประโยคที่ 40 วิธีที่ 1

√他唱得非常好。

√Tā chànɡ de fēichánɡ hǎo.

เขา ร้องดีมาก

ประโยคที่ 40 วิธีที่ 2

√他唱歌唱得非常好。

√Tā chànɡqǔ chànɡde fēichánɡ hǎo.

เขา ร้องเพลงเขาร้องได้ดีมาก

ประโยคที่ 41 วิธีที่ 1

√他跑得很快。

√Tā pǎo de hěn kuài.

เขา วิ่งเร็วมาก

ประโยคที่ 41 วิธีที่ 2

√他跑步跑得很快。

√Tā pǎobù pǎode hěn kuài.

เขา วิ่งเร็วมาก

ประโยคที่ 42 วิธีที่ 1

√他吃得很快。

√Tā chī de hěn kuài.

เขา กินข้าวได้เร็วมาก

ประโยคที่ 42 วิธีที่ 2

√他吃饭吃得很快。

√Tā chīfàn chī de hěn kuài.

เขา กินข้าวกินได้เร็วมาก

4.2.4 ข้อผิดพลาดในการวางคำบอกเวลาและคำบอกสถานที่ผิด

ข้อผิดพลาดในการการวางคำบอกเวลาและคำบอกสถานที่ผิดนั้น คือ การที่นิสิตได้วางคำดังกล่าวผิดไปจากตำแหน่งที่ควรจะอยู่ในประโยค หรือ เกิดจากการวางสลับตำแหน่งกันในกรณี

คำบอกเวลาหรือคำบอกสถานที่มีมากกว่าหนึ่งหน่วย โดยจะสามารถแบ่งตามลักษณะข้อผิดพลาดได้เป็น 2 ลักษณะ

4.2.4.1 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการวางลำดับคำจากหน่วยเล็กไปหน่วยใหญ่

4.2.4.2 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการวางตำแหน่งคำบอกสถานที่และคำบอกเวลาไว้สลับที่กับหน่วยกริยา

4.2.4.1 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการวางลำดับคำจากหน่วยเล็กไปหน่วยใหญ่

การวางคำบอกเวลาและคำบอกสถานที่ในกรณีที่มีการใช้คำเหล่านี้ตั้งแต่สองหน่วยขึ้นไปนั้น ในภาษาจีนจะเรียงลำดับจากหน่วยใหญ่ไปหาหน่วยเล็ก ซึ่งตรงกันข้ามกับภาษาไทยที่เรียงลำดับจากหน่วยที่เล็กไปหาหน่วยใหญ่ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการวางลำดับคำจากเล็กไปหาใหญ่ก็คือการที่นิสิตวางคำบอกเวลาและคำบอกสถานที่ที่มีขอบเขตเล็กกว่าไว้หน้า และวางคำที่มีขอบเขตใหญ่กว่าไว้หลัง

คำบอกเวลา

ประโยคที่ 43

*五月每年有佛陀足印的慶祝盛會。

* Wǔyuè měi nián yǒu fótuó zúyìn de qìngzhù shèng huì.

เดือนพฤษภาคมทุกปี มีงานฉลองพระพุทธรูปบาท

ประโยคที่ 44

*他十三號這個月走。

* Tā shí sān hào zhè ge yuè zǒu.

เขาจะไป วันที่ 13 เดือนนี้

ประโยคที่ 45

*我回家時已經是七點晚上了。

* Wǒ huí jiā shí yǐ jīng shì qī diǎn wǎn shàng le.

ตอนที่ฉันกลับบ้านเป็นเวลา เจ็ดโมงเย็น แล้ว

ประโยคที่ 46

*我們七點早上出發。

* Wǒmen qī diǎn zǎo shàng chū fā.

พวกเราออกเดินทางตอน **เจ็ดโมงเช้า**

ทั้ง 4 ประโยคที่ได้ยกตัวอย่างมานี้ เป็นการวางคำบอกเวลาสลับทัน โดยนำเอาคำบอกเวลาที่เล็กกว่ามาวางไว้ก่อน เนื่องจากนิสิตชินกับการเรียงลำดับในภาษาไทย

การวางลำดับคำในภาษาไทย

1	2	3	4	5
เวลาสิบนาฬิกา	เช้า	วันที่ 31	พฤศจิกายน	ค.ศ. 1999
เช้า	วันที่ 31	พฤศจิกายน	ค.ศ. 1999	เวลาสิบนาฬิกา
วันที่ 31	พฤศจิกายน	ค.ศ. 1999	เวลาสิบโมง	เช้า
วันที่ 31	พฤศจิกายน	ค.ศ. 1999	เวลาสิบนาฬิกา	
วันที่ 31	พฤศจิกายน	ค.ศ. 1999		
เวลาสิบโมง	เช้า			
ตอนเช้า	สิบโมง			
เช้า	เวลาสิบนาฬิกา			

ในภาษาไทยมีการวางตำแหน่งคำบอกเวลาที่ค่อนข้างอิสระ สามารถนำคำบอกชั่วโมงวางไว้หลังหรือก่อนคำบอกวันเดือนปีได้ แต่จำเป็นต้องวาง วัน ไว้ก่อนหน้าเดือน วางเดือนไว้ก่อนหน้าปีทุกครั้ง

การวางลำดับคำบอกเวลาในภาษาจีน

1	2	3	4	5
一九九九年	十二月	三十一日	早上	十點
yī jiǔ jiǔ nián	shí èr yuè	sān shí yī rì	zǎo shàng	shí diǎn
ปี 1999	เดือนธันวาคม	วันที่ 31	ตอนเช้า	สิบนาฬิกา

ในภาษาจีน มีกฎเกณฑ์การวางคำบอกเวลาที่ตายตัว จำเป็นต้องวางสิ่งที่มีขอบเขตใหญ่กว่าไว้หน้าสุด เช่น วางปีไว้ก่อนหน้าเดือน วางเดือนไว้ก่อนหน้าวัน วางวันไว้ก่อนหน้าตอนเช้าหรือตอนเย็น แล้วจึงตามด้วยชั่วโมงและนาทีเป็นต้น

ในประโยคตัวอย่างที่ผิดสามารถแก้ได้โดยนำคำบอกเวลาที่กินช่วงระยะเวลายาวกว่ามาวางไว้ข้างหน้า แล้วจึงตามด้วยเวลาที่กินช่วงระยะเวลาสั้นกว่า

ประโยคที่ 43

√每年五月有佛陀足印的慶祝盛會。

√ Měi nián Wǔyuè yǒu fótuó zúyìn de qīngzhū shèngguì.

เดือนพฤษภาคมทุกปี มีงานฉลองพระพุทธรูปบาท

ประโยคที่ 44

√ 他這個月十三號走。

√ Tā zhège yuè shí sān hào zǒu.

เขาจะไป วันที่ 13 เดือนนี้

ประโยคที่ 45

√ 我回家時已經是晚上七點了。

√ Wǒ huí jiā shí yǐjīng shì wǎnshàng qīdiǎn le.

ตอนที่ฉันกลับบ้านเป็นเวลา เจ็ดโมงเย็น แล้ว

ประโยคที่ 46

√ 我們早上七點出發。

√ Wǒmen zǎoshàng qīdiǎn chūfā.

พวกเราออกเดินทางตอน เจ็ดโมงเช้า

คำบอกสถานที่

ประโยคที่ 47

* 我考上了文學院、朱拉隆功大學。

* Wǒ kǎoshàng le Wénxuéyuàn, Zhūlālónggōng Dàxué.

ฉันสอบเข้า คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้

ประโยคที่ 48

* 我現在上四年級、中文系。

* Wǒ xiànzài shàng sìniánjí, Zhōngwén Xì.

ตอนนี้ฉันกำลังเรียนอยู่ ชั้นปีที่ 4 ภาควิชาภาษาจีน

ประโยคที่ 49

* 他們下決心在曼谷、泰國定居。

* Tāmen xià juéxīn zài Màngǔ, Taìguó dìngjū.

พวกเขาจึงได้ตัดสินใจตั้งถิ่นฐานที่ กรุงเทพฯ ประเทศไทย

คำบอกสถานที่ในภาษาไทยมีวิธีการวางโดยเรียงลำดับจากสถานที่ที่บอกหน่วยที่เล็กไป
สถานที่ที่บอกหน่วยซึ่งใหญ่ แต่ในภาษาจีนมีวิธีเรียงลำดับที่กลับกัน จำเป็นต้องนำเอาคำบอก

สถานที่ที่ใหญ่กว่าไว้หน้าเสมอ ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์ตายตัว การจำหน้าของจดหมายในภาษาจีนก็ยึดหลักเกณฑ์นี้ด้วย

การวางลำดับคำบอกสถานที่ในภาษาไทย

1	2	3	4	5	6
เลขที่ 45/7	ซอย เลิศ ปัญญา	ถ. ศรีอยุธยา	เขตราชเทวี	กรุงเทพฯ	ประเทศไทย
ชั้นปีที่ 4	สาขาวิชา ภาษาจีน	ภาควิชาภาษา ตะวันออก	คณะอักษร ศาสตร์	จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย	

การวางลำดับคำบอกสถานที่ในภาษาจีน

1	2	3	4	5
中國 Zhōngguó ประเทศจีน	雲南 Yúnnán มณฑลยูนนาน	昆明 Kūnmíng คุนหมิง	正義路 Zhèngyìlù ถนนเจิ้งอี้	180號 180 hào เลขที่ 180
北京大學 Běijīng Dàxué มหาวิทยาลัยปักกิ่ง	中文系 Zhōngwénxì คณะภาษาจีน	四年級 Sìniánjí ชั้นปีที่ 4		

ด้วยความเคยชิน นิธินำเอาวิธีการเรียงลำดับคำในภาษาไทยไปใช้ในภาษาจีน ดังนั้น จึงต้องแก้ไขโดยเรียงลำดับคำที่ใหญ่กว่าไว้หน้าเสมอ

ประโยคที่ 47

√我考上了朱拉隆功大學文學院。

√Wǒ kǎoshàng le Zhūlālónggōng Dàxué Wénxuéyuàn.

ฉันสอบเข้า คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้

ประโยคที่ 48

√我現在上中文系四年級。

√Wǒ xiànzài shàng Zhōngwén Xì sìniánjí.

ตอนนี้ฉันกำลังเรียนอยู่ชั้นปีที่ 4 ภาควิชาภาษาจีน

ประโยคที่ 49

√他們下決心在泰國曼谷定居。

√Tāmen xià juéxīn zài Tàiguó Màngǔ dìngjū.

พวกเขาจึงได้ตัดสินใจตั้งถิ่นฐานที่ กรุงเทพ ประเทศไทย

4.2.4.2 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการวางตำแหน่งคำบอกเวลาและคำบอกสถานที่ สลับที่กับหน่วยกริยา

ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการวางตำแหน่งคำบอกเวลาและคำบอกสถานที่ สลับที่กับหน่วยกริยา หมายถึงการที่นิสิตนำคำบอกเวลาหรือสถานที่ที่จำเป็นต้องวางไว้หน้าหน่วยกริยาไปวางไว้หลังหน่วยกริยา หรือนำคำบอกเวลาหรือสถานที่ที่ต้องวางไว้หลังหน่วยกริยา ไปวางไว้หน้าหน่วยกริยาแทน

ตำแหน่งของคำบอกเวลาและสถานที่ในภาษาจีน สามารถวางได้ 3 ตำแหน่ง คือ

- หน้าประโยค
- หน้าหน่วยกริยา
- หลังหน่วยกริยา

ในภาษาจีน การวางตำแหน่งที่ไม่เหมือนกันจะทำให้คำบอกเวลาและสถานที่ที่พบในประโยคมีคุณสมบัติทางไวยากรณ์ที่แตกต่างกันไป นิสิตหลายคนคิดว่า คำบอกเวลาและสถานที่สามารถวางไว้ตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งในสามตำแหน่งข้างต้นได้อย่างอิสระ แต่แท้จริงแล้วในบริบทนั้นๆ คำบอกเวลาและสถานที่อาจจะต้องวางไว้ที่ตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งเพียงตำแหน่งเดียว โดยไม่อาจวางไว้ที่ตำแหน่งอื่นๆ ได้ นิสิตมักมีปัญหาเกี่ยวกับการวางคำบอกเวลาสถานที่ไว้หน้าหรือหลังหน่วยกริยาเสมอๆ จึงได้นำมาวิเคราะห์ โดยแบ่งพิจารณาออกเป็นคำบอกเวลา และคำบอกสถานที่ สำหรับข้อผิดพลาดตรงตำแหน่งต้นประโยคนั้น ยังไม่พบบ่อยนัก

คำบอกเวลา

คำบอกเวลาแบ่งเป็น 2 ชนิด (Zhū Dèxī, 1997a: 43)

1. คำบอกเวลา ณ เวลาใดเวลาหนึ่ง เช่น ปี ค.ศ. 1999 วันที่ 12 มกราคม พ.ศ. 2543 หรือ เวลา 16.30 น. คำบอกเวลาชนิดนี้มักใช้บอกว่าการกระทำในประโยคเกิดขึ้นเมื่อไหร่ โดยจะวางไว้หน้าหน่วยกริยา
2. คำบอกระยะเวลา เช่น 3 ปี 10 ปี 6 เดือน 10 วัน หรือ 3 ชั่วโมง ใช้วางไว้หน้าหน่วยกริยา เมื่อต้องการบอกว่า ภายในระยะเวลาดังกล่าวเกิดเหตุการณ์ใด หรือ วางไว้หลังหน่วยกริยาเพื่อบอกว่าการกระทำที่เกิดขึ้นในประโยคกินระยะเวลาเท่าใด

คำบอกเวลา ณ เวลาใดเวลาหนึ่ง

ประโยคที่ 48

*我回到曼谷下午兩點。

* Wǒ huí dào Màngǔ xiàwǔ liǎng diǎn.

ฉัน กลับมาถึงกรุงเทพฯ บ่ายสองโมง

ประโยคที่ 49

*我們到達目的地十點。

* Wǒmen dào dá mù dì dì shí diǎn.

พวกเรา เดินทางถึงที่หมายเวลา 10 นาฬิกา

จากประโยคที่ 48 และ 49 下午兩點 xiàwǔ liǎng diǎn บ่ายสองโมง และ 十點 shí diǎn สิบโมง เป็นคำบอกเวลา ณ เวลาหนึ่ง ซึ่งเป็นการแสดงว่า การกลับมาถึงกรุงเทพฯ และถึงที่หมายนั้นเกิดขึ้นเมื่อใด จึงจำเป็นต้องนำไปวางไว้หน้าหน่วยกริยา

ประโยคที่ 48

√我下午兩點回到曼谷。

√ Wǒ xiàwǔ liǎng diǎn huí dào Màngǔ.

ฉัน กลับมาถึงกรุงเทพฯ บ่ายสองโมง

ประโยคที่ 49

√我們十點到達目的地。

√ Wǒmen shí diǎn dào dá mù dì dì

พวกเรา เดินทางถึงที่หมายเวลา 10 นาฬิกา

คำบอกระยะเวลา

ประโยคที่ 52

*我爸爸跟媽媽好幾年離婚了。

* Wǒ bàba gēn māma hǎo jǐ nián lí hūn le.

* คุณพ่อคุณแม่ ภายใระยะเวลาหลายปีได้หย่าร้างกัน

ประโยคที่ 53

*雖然我學漢語三年了，但是我還不太會說。

* Suīrán wǒ xué Hànyǔ sānnián le, dànshì wǒ hái bù tài huì shuō.

แม้ว่าฉันจะ เรียนภาษาจีน 3 ปีแล้ว แต่ฉันก็ยังพูดไม่ค่อยเป็น
ประโยคที่ 54

* 他生病了兩個星期。

* Tā shēngbìng le liǎng gè xīngqī.

เขา ป่วยมาสองสัปดาห์แล้ว

ประโยคที่ 55

* 我看了十天你借給我的那本武俠小說，還看不完。

* Wǒ kànle shítiān nǐ jiè gěi wǒ de nà běn wǔxiá xiǎoshuō, hái kànbuwán.

* ฉัน อ่านตั้ง 10 วันแล้ว หนังสือนิยายกำลังภายในที่เธอให้ฉันยืมเล่มนั้น ยังอ่านไม่จบ

ตำแหน่งการวางคำบอกระยะเวลามีผลต่อความหมายในประโยค การวางคำบอกระยะเวลาที่หน้าหน่วยกริยาและหลังหน่วยกริยา มีข้อแตกต่างกันดังนี้

รูปแบบ A	รูปแบบ B
時間詞 + 動詞 + (賓語) shíjiāncí + dòngcí (+bīnyǔ) คำบอกระยะเวลา+คำกริยา (+กรรม) ใช้แสดงให้เห็นว่า ภายในระยะเวลาดังกล่าวมีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้น	動詞 + 時間詞 dòngcí + shíjiāncí คำกริยา+คำบอกระยะเวลา ● ใช้แสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ผ่านมานานเท่าใดแล้ว ใช้กับกริยาที่เกิดขึ้นและสิ้นสุดทันที ● ใช้แสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นกินระยะเวลาเท่าใด
一天上三門課。 Yī tiān shàng sānmén kè. หนึ่งวันเรียนสามวิชา	休息了一會兒。 Xiūxiá yíhuìr. พักผ่อนสักครู่

ในประโยคที่ 52 นั้น เมื่อพิจารณาจากความหมายแล้ว นิสิตเจ้าของประโยคต้องการจะสื่อความหมายว่า คุณพ่อคุณแม่ได้หย่าร้างมาหลายปีแล้ว ไม่ใช่ภายในระยะเวลาหลายปีได้เกิดเหตุการณ์ที่คุณพ่อคุณแม่ได้หย่าร้างขึ้น จึงไม่ควรวางตำแหน่งคำบอกเวลาตามรูปแบบ A

ในรูปแบบ B จะต้องมีการแยกพิจารณาอีกออกเป็น 2 กรณีคือ

- ใช้แสดงว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ผ่านมาแล้วเท่าใด ใช้กับกริยาที่เกิดขึ้นและสิ้นสุดทันที
- ใช้แสดงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่ากินระยะเวลาเท่าใด

ในกรณีแรกนั้น การวางตำแหน่งคำบอกเวลาจะต้องวางอยู่ในลักษณะ คำกริยา+คำบอกเวลา เช่นในตัวอย่างที่ 52 คำกริยา 離婚 gāihūn เป็นกริยาที่เกิดขึ้นและสิ้นสุดทันที

ประโยคที่ 52

√我爸爸跟媽媽離婚好幾年了。

√ Wǒ bàba gēn māma líhūn hǎojiǐ nián le.

√ คุณพ่อคุณแม่ได้หย่าร้างมาหลายปีแล้ว

ในกรณีที่สอง ซึ่งเป็นการบ่งบอกว่าเหตุการณ์นั้นกินระยะเวลาเท่าใดนั้น ผู้วิจัยได้สรุปจากหนังสือวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเรียนไวยากรณ์จีนกลางของคนต่างชาติของอาจารย์หลี่ต้าจาง (Lǐ Dàzhōng, 1996: 178-187) และได้อธิบายไว้ในรูปแบบ B ซึ่งมีรูปแบบย่อยทั้งหมด 4 ลักษณะ ดังนี้คือ

รูปแบบ B1	รูปแบบ B2
動詞 + 時間詞 dòngcí + shíjiāncí คำกริยา + คำบอกระยะเวลา ใช้กับกริยาทั่วไป ที่ไม่ใช่กรรมกริยา และไม่ใช่กริยาที่เกิดจากโครงสร้างกริยา-กรรม 休息了一會兒。 Xiūxi le yīhuǐr. พักผ่อนสักครู่	動詞 + 賓語 + 時間詞 dòngcí + bīnyǔ + shíjiāncí คำกริยา + หน่วยกรรม + คำบอกระยะเวลา ใช้กับกรรมกริยา เฉพาะบางกรณีเท่านั้น 找了你半天。 Zhǎole nǐ bàntiān. หาเธอมาตั้งครึ่งค่อนวัน
รูปแบบ B3	รูปแบบ B4
動詞 + 賓語 + 動詞 + 了 + 時間詞 dòngcí + bīnyǔ + dòngcí + le + shíjiāncí คำกริยา + หน่วยกรรม + คำกริยา(ซ้ำ) + le + คำ บอกระยะเวลา ใช้กับกรรมกริยา หรือกริยาที่เกิดจากโครง สร้างกริยา-กรรม 他念書念了三個鐘頭。 Tā niàn shū niànle sān gè zhōngtóu. เขาอ่านหนังสือมา 3 ชั่วโมงแล้ว	動詞 + 了 + 時間詞 (的) + 賓語 dòngcí + le + shíjiāncí + (的de) + bīnyǔ คำกริยา + le + คำบอกระยะเวลา + (的de) + หน่วยกรรม ใช้กับกรรมกริยา หรือกริยาที่เกิดจากโครง สร้างกริยา-กรรม 他念了三個鐘頭 (的) 書。 Tā niànle sān gè zhōngtóu de shū. เขาอ่านหนังสือมา 3 ชั่วโมงแล้ว

การที่ประโยคที่ 53 และ 54 ใช้กับรูปแบบ B2 ไม่ได้ นั่น เพราะว่าเป็นรูปแบบ B2 นั้น ใช้ได้เฉพาะกับกรณีดังต่อไปนี้

- ต้องการเน้นระยะเวลาของการกระทำนั้นๆ หรือ เป็นการยกมากล่าวเป็นข้อๆ เพื่อแสดงระยะเวลา หรือ เตือนความทรงจำ เช่น

我學法語三年，學漢語兩年，學泰語一年。

Wǒ xué Fǎyǔ sānnián, xué Hànyǔ liǎngnián, xué Tàiyǔ yī nián.

ฉันเรียนภาษาฝรั่งเศสสามปี เรียนภาษาจีนสองปี เรียนภาษาไทยหนึ่งปี

- คำที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมจะต้องมีลักษณะที่เฉพาะเจาะจงว่าเป็นใครหรือสิ่งใด เช่น

我等了張小姐一個小時。

Wǒ děngle Zhāng Xiǎojiě yī gè xiǎoshí.

ฉันรอคุณจางอยู่หนึ่งชั่วโมง

張小姐 Zhāng Xiǎojiě คุณจาง ในที่นี้เป็นการระบุว่าคือใคร ดังนั้นจึงเป็นคำที่มีคุณสมบัตินั้นเฉพาะ เมื่อเปรียบเทียบกับ 漢語 Hànyǔ หรือ 病 bìng ในประโยคที่ 53 และ 54 นั้น สองคำนี้มีคุณสมบัตินั้นที่อ่อนกว่ามาก

โดยปกติแล้ว ประโยคที่ภาคแสดงเกิดจากโครงสร้างกริยา-กรรมนั้น จะสามารถใช้ได้สองรูปแบบ คือทั้ง รูปแบบ B3 และ B4 แต่ในประโยคที่ 53 การวางตำแหน่งของคำบอกระยะเวลาตรงกับรูปแบบ B2 จึงควรแก้ไขโดยใช้รูปแบบ B3 และ B4

ประโยคที่ 53 ในรูปแบบ B3

√雖然我學漢語學了三年了，但是我還不太會說。

√ Suīrán wǒ xué Hànyǔ xuéle sān nián le, dànshì wǒ hái bù tài huì shuō.

แม้ว่าฉันจะ เรียนภาษาจีนกลางมา 3 ปีแล้วแต่ฉันก็ยังพูดไม่ค่อยเป็น
ประโยคที่ 53 ในรูปแบบ B4

√雖然我學了三年（的）漢語，但是我還不太會說。

√ Suīrán wǒ xuéle sān nián de Hànyǔ, dànshì wǒ hái bù tài huì shuō.

แม้ว่าฉันจะ เรียนภาษาจีนกลางมา 3 ปีแล้วแต่ฉันก็ยังพูดไม่ค่อยเป็น
ประโยคที่ภาคแสดงเกิดจากโครงสร้างกริยา-กรรมนั้น ยังครอบคลุมไปถึงประโยคที่คำ

กริยาในประโยคเป็นคำประสมโดยมีโครงสร้างแบบกริยา-กรรมด้วย ดังประโยคที่ 5 2

ประโยคที่ 54 ในรูปแบบ B3

√他生病生了兩個星期。

√ Tā shēngbìng shēngle liǎng àè xīngqī.

เขา ป่วยมาสองสัปดาห์แล้ว

ประโยคที่ 54 ในรูปแบบ B4

√他生了兩個星期（的）病。

√ Tā shēngle liǎng àè xīngqī (de) bìng.

เขา ป่วยมาสองสัปดาห์แล้ว

ประโยคที่ 55 เป็นการวางคำบอกระยะเวลาตามรูปแบบ B4 คือ คำกริยา+คำบอกระยะเวลา+หน่วยกรรม ในกรณีที่มีหน่วยกรรมของประโยคมีหน่วยขยายยาวๆ มาวางขยายอยู่ด้านหน้านั้น จะไม่นิยมใช้รูปแบบ B4 ทั้งนี้ เพราะในภาษาจีน หน่วยกริยาและหน่วยกรรมที่รับผลกริยานั้น จะมีความสัมพันธ์กันอย่างแนบแน่น การที่มีคำบอกเวลาและหน่วยขยายนามที่ยาวมากๆ มาคั่น ทำให้ผู้ฟังรู้สึกเยิ่นเย้อ ผู้ศึกษาภาษาจีนชาวต่างชาติอื่นๆ ก็ไม่ค่อยเข้าใจสิ่งนี้ จึงมักมีข้อผิดพลาดในลักษณะนี้ให้พบเห็นได้เสมอ (Lǐ Dàzhōng, 1996: 186)

การแก้ไขทำได้ 2 วิธี คือ

1. นำรูปแบบ B3 หรือวิธีการซ้ำกริยา เข้ามาใช้
2. นำหน่วยกรรมของประโยคที่มีหน่วยขยายนามยาวๆ ไปวางไว้หน้าประโยค วิธีนี้จะทำให้คำที่เคยทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมรับผลของกริยานั้น ทำหน้าที่เป็นภาคประธานที่รับผลของกริยาแทน ในภาษาจีนภาคประธานของประโยคสามารถทำหน้าที่ได้หลายอย่าง สามารถเป็นผู้กระทำกริยาในประโยค 施事主語 (shīshì zhǔyǔ) หรือรับผลจากกริยาในประโยคได้ 受事主語 (shòushì zhǔyǔ) (Zhū Dèxī, 1997a: 95)

ประโยคที่ 55 วิธีที่ 1

√我看你借給我的那本武俠小說看了十天，還看不完。

√Wǒ kàn nǐ jiè gěi wǒ de nà běn wǔxiá xiǎoshuō kànle shítiān, hái kànbùwán.

√ฉัน อ่านหนังสือนิยายกำลังภายในที่เธอให้ฉันยืม อ่านตั้ง 10 วันแล้ว ยังอ่านไม่จบ

ประโยคที่ 55 วิธีที่ 2

√你借給我的那本武俠小說我看了十天，還看不完。

√Nǐ jiè gěi wǒ de nà běn wǔxiá xiǎoshuō wǒ kànle shítiān, hái kànbùwán.

√หนังสือนิยายกำลังภายในที่เธอให้ฉันยืม ฉันอ่านตั้ง 10 วันแล้ว ยังอ่านไม่จบ

คำบอกสถานที่

ในงานเขียนของนิสิตจะพบข้อผิดพลาดในการวางตำแหน่งของคำบอกสถานที่สลับกับหน่วยกริยาของประโยคเป็นจำนวนมาก ตัวอย่างที่พบบนนั้นจะเกี่ยวข้องกับการวางบุพบทวลี 在 zài + คำบอกสถานที่ ผิดตำแหน่ง ดังตัวอย่าง

ประโยคที่ 56

*我上小學在清邁。

*Wǒ shàng xiǎoxué zài Qīngmài.

ฉันเรียนชั้นประถมที่จังหวัดเชียงใหม่

ประโยคที่ 57

* 中午我們吃飯在食堂。

* Zhōngwǔ wǒmen chīfàn zài shítáng.

กลางวันพวกฉันกินข้าวที่โรงอาหาร

ประโยคที่ 58

* 不知道他等我在哪裏。

* Bù zhīdao tā děng wǒ zài nǎlǐ.

ไม่รู้ว่าเขารอฉันอยู่ที่ไหน

ประโยคที่ 59

* 我爸爸工作在彭世洛府。

* Wǒ bàba gōngzuò zài Péngshìluò Fǔ

พ่อของฉันทำงานที่พิษณุโลก

ประโยคที่ 60

* 第十三屆亞運會舉行在泰國曼谷法政大學運動場。

* Dì-shí sān jié Yà yùn huì jǔ xíng zài Tàiguó Màngǔ Fǎzhèng Dàxué Yùndòngchǎng.

การแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์จัดขึ้นที่สนามกีฬามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์กรุงเทพ ประเทศไทย

ประโยคที่ 61

* 那個可愛的娃娃在水裏掉了。

* Nàge kě-ài de wāwa zài shuǐlǐ diào le

* ตุ๊กตาที่น่ารักตัวนั้นตกลงขณะอยู่ในน้ำแล้ว

ในภาษาจีน จะนิยมวางบุพบทวลี 在 zài + สถานที่ 2 รูปแบบด้วยกัน โดยสถานที่ที่ตามหลังบุพบท 在 zài เป็นได้ทั้งคำบอกสถานที่ และคำนามที่ไม่ใช่คำบอกสถานที่+คำบอกทิศทางหรือตำแหน่งที่ตั้ง

รูปแบบ A	รูปแบบ B
在 + 處所 + 動詞 (+ 賓語) zài + chùsuǒ + dòngcí (+ bīnyǔ)	動詞 + 在 + 處所 dòngcí + zài + chùsuǒ
zài + สถานที่ + คำกริยา + (หน่วยกรรม)	คำกริยา + zài + สถานที่
他們在旅館住。 Tāmen zài Lǚguǎn zhù.	他們住在旅館。 Tāmen zhù zài Lǚguǎn.

พวกเขาพักอยู่ที่โรงแรม	พวกเขาพักอยู่ที่โรงแรม
在池子裏養魚。 Zài chízǐ lǐ yǎng yú.	魚養在池子裏。 Yú yǎng zài chízǐ lǐ.
เลี้ยงปลาในบ่อ	เลี้ยงปลาในบ่อ

ในรูปแบบ A สามารถมีหน่วยกรรมตามหลังหน่วยกริยาได้ แต่สถานที่นั้นจำเป็นต้องวางไว้หน้ากริยา ในรูปแบบ B หน่วยกริยาของประโยคจะตามด้วยสถานที่ ไม่สามารถมีหน่วยกรรมตามหลังได้อีก (อย่างไรก็ดี แม้ว่าในรูปแบบ B จะไม่สามารถมีหน่วยกรรมตามหลังคำกริยาได้ แต่ภาคประธานของประโยคสามารถทำหน้าที่รับผลจากกริยาในประโยคได้) นิสิตหลายคนนิยมเรียงลำดับคำโดยวางหน่วยกริยา+หน่วยกรรม+在 zài+สถานที่ ดังตัวอย่างประโยคที่ 57 58 และ 59 ซึ่งไม่ถูกต้อง

การเรียงลำดับคำบอกสถานที่ในภาษาจีนกลางสามารถแบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม (Zhū Dèxī, 1997a: 182-185) คือ

กลุ่มที่ 1 ใช้ได้ทั้งรูปแบบ A และ B

กลุ่มที่ 2 ใช้ได้กับรูปแบบ A เพียงอย่างเดียว

กลุ่มที่ 3 ใช้ได้กับรูปแบบ B เพียงอย่างเดียว

ในกลุ่มที่ 1 นั้นจะเป็นการแสดงถึง ตำแหน่งที่ตั้งของคน หรือ สิ่งของ ตัวอย่างเช่น

รูปแบบ A	รูปแบบ B
他在床上躺着。 Tā zài chuáng shàng tǎngzhe. เขานอนอยู่บนเตียง	他躺在床上。 Ta tǎng zài chuáng shàng. เขานอนอยู่บนเตียง
牆上挂着相片。 Qiáng shàng guàzhe xiàngpiàn. บนกำแพงแขวนรูปวาดอยู่	相片挂在牆上 Xiàngpiàn guà zài qiáng shàng รูปวาดแขวนอยู่บนกำแพง
在黑板上寫字。 Zài hēibǎn shàng xiě zì. เขียนตัวหนังสือบนกระดาน	字寫在黑板上。 Zì xiě zài hēibǎn shàng. ตัวหนังสือเขียนบนกระดาน

เราจะพบว่า ในกลุ่มที่ 1 นี้ คนหรือสิ่งของที่กล่าวถึงในประโยค อยู่ ณ ตำแหน่งที่ตั้งที่คำบอกสถานที่ในประโยคได้แสดงไว้

กลุ่มที่ 2 เป็นการแสดงถึง สถานที่ที่กริยานั้นๆ ได้เกิดขึ้น หรือ ณ สถานที่นั้นๆ ได้เกิดการกระทำใดขึ้น ไม่ใช่ตำแหน่งที่ตั้งของสิ่งของ สามารถใช้ได้กับรูปแบบ A เพียงอย่างเดียว

ในประโยคที่ 56 ผู้เขียนต้องการจะระบุว่า ฉันเรียนหนังสือที่เชียงใหม่ ซึ่งเป็นการแสดงสถานที่ที่เรียน มิใช่การแสดงสถานที่ที่ฉันอยู่ ในประโยคที่ 57 ต้องการจะระบุว่า พวกเราทานอาหารที่โรงอาหาร เป็นการบอกสถานที่ที่รับประทานอาหาร มิใช่สถานที่ที่พวกเขาอยู่ ในประโยคที่

58 59 และ 60 ก็เช่นเดียวกัน เป็นการระบุถึงสถานที่ที่เขาคอย สถานที่ที่คุณพ่อทำงาน และ สถานที่ที่จัดการแข่งขัน จึงจำเป็นต้องแก้ไขโดยให้อยู่ในรูปแบบ A คือ นำเอาคำบอกสถานที่มาวางไว้หน้าหน่วยกริยาของประโยค

ประโยคที่ 56

√我在清邁上小學。

√ Wǒ zài Qīngmài shàng xiǎoxué .

ฉันเรียนชั้นประถมที่จังหวัดเชียงใหม่

ประโยคที่ 57

√中午我們在食堂吃飯。

√ Zhōngwǔ wǒmen zài shítáng chīfàn .

กลางวันพวกฉันกินข้าวที่โรงอาหาร

ประโยคที่ 58

√不知道他在哪裏等我。

√ Bù zhīdao tā zài nǎlǐ děng wǒ .

ไม่รู้ว่าเขารอฉันอยู่ที่ไหน

ประโยคที่ 59

√我爸爸在彭世洛府工作。

√ Wǒ bàba zài Péngshìluò Fǔ gōngzuò .

พ่อของฉันทำงานที่พิษณุโลก

ประโยคที่ 60

√第十三屆亞運會在泰國曼谷法政大學運動場舉行。

√ Dì-shí sān jié Yà yùn huì zài Tàiguó Màngǔ Fǎzhèng Dàxué Yùndòngchǎng jǔ xíng .

การแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์จัดขึ้นที่สนามกีฬามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กรุงเทพมหานคร

ประเทศไทย

ส่วนกลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มที่แสดงถึงการเคลื่อนที่ หรือ ทิศทางของการเคลื่อนไหว สามารถใช้กับรูปแบบ B ได้เพียงอย่างเดียว ประโยคที่ 61 ผู้เขียนต้องการจะสื่อความหมายว่า ตุ๊กตาดตกลงไปในน้ำ เป็นการเคลื่อนไหว แสดงทิศทางจากไม่ตกจนกระทั่งตกลงน้ำ มิใช่ต้องการกล่าวว่ ตุ๊กตาดตกลงขณะที่อยู่ในน้ำ ดังนั้นจึงควรนำ 在zài + คำบอกสถานที่ ที่วางไว้หน้าหน่วยกริยา มาวางไว้หลังหน่วยกริยา ตามรูปแบบ B

ประโยคที่ 61

√那個可愛的娃娃掉在水裏了。

√Nàge kě-ài de wāwa diào zài shuǐ lǐ le

ตุ๊กตาที่น้ำรักตัวนั้นตกลงไปในน้ำแล้ว

4.3 ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยค 把 bǎ

ประโยค bǎ (把字句 bǎzìjù) คือ ประโยคที่มีโครงสร้างลักษณะพิเศษประเภทหนึ่ง ซึ่งนำเอากรรมของกริยามาวางไว้ข้างหน้ากริยาโดยมีคำบุพบท把 bǎ มาช่วย ประโยค bǎ เป็นโครงสร้างที่ผู้ศึกษาภาษาจีนชาวต่างชาติส่วนใหญ่ไม่เข้าใจวิธีการใช้ จึงนำมาใช้ผิดพลาดเสมอๆ

ในหนังสือ 900 ตัวอย่างการวิเคราะห์ประโยคภาษาจีนกลางที่มีข้อบกพร่องทางภาษา ของอาจารย์ เจิง เหม่ยเจิน ซึ่งได้ศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีนของนักศึกษาต่างชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ได้ยกตัวอย่างข้อผิดพลาดที่เกี่ยวกับประโยค bǎ ไว้ถึง 30 ประโยค จาก 900 ประโยค (Chéng Měizhēn, 1997: 230-240)

หลี่ ต้าจง (Lǐ Dàzhōng, 1996: 132) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับข้อผิดพลาดในการใช้ประโยค bǎ ของนักศึกษาชาวต่างประเทศไว้ดังนี้

ความหมายของประโยค bǎ เกี่ยวข้องกับ การจัดการ ยกตัวอย่าง เช่น 他把玻璃杯子摔破了。Tā bǎ bōli bēizi shuāipòle. เขาทำให้แก้วแตก เป็นประโยคที่แสดงให้เห็นถึงว่า 他 Tā เขา ได้ 處置 chǔzhì ดำเนินการ หรือ จัดการ อย่างไรก็ตาม 玻璃杯子 bōli bēizi แก้ว นั่นก็คือ 摔破 shuāipò ทำให้แตกแตก การอธิบายด้วยเหตุผลนี้นักภาษาศาสตร์ชาวจีนหลายท่านแม้ว่าจะมีความคิดเห็นที่แตกต่างออกไป แต่จนถึงปัจจุบันก็ยังไม่มีผู้ใดยกเหตุผลที่ดีกว่ามาใช้อธิบายแทนได้ สำหรับนักศึกษาชาวต่างชาติ สิ่งที่น่าสนใจอย่างยิ่งก็คือ นักศึกษาชาวต่างชาตินั้นไม่เข้าใจว่า 處置 chǔzhì การจัดการ หรือ การดำเนินการ นั่นคืออะไร เพราะฟังดูแล้วเป็นการอธิบายที่สรุปจนเกินไป นักศึกษาชาวต่างชาติที่ไม่มี 語感 yǔgǎn (ความสามารถในการใช้ภาษาจากความรู้สึก) เมื่อต้องทำความเข้าใจกับ การจัดการ ที่เป็นการสรุปอย่างย่อๆ จึงจับต้นชนปลายไม่ถูก ดังนั้นพวกเขาจึงอนุมานเอาคำที่มีความหมายที่ใกล้เคียงแต่ที่จริงแล้วไม่เหมือนกันทีเดียวมาใช้โดยใช้ประโยค bǎ จึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดต่างๆ มากมาย บ้างก็กลัวจนไม่กล้าใช้ หรือควรใช้แต่ไม่ใช้ ทำให้เกิดสภาพการเลื่องที่จะใช้ประโยค bǎ

ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยค bǎ ในงานเขียนของนิสิต สามารถแบ่งออกเป็น 2 กรณีเช่นเดียวกัน คือ

1. การไม่ใช้โครงสร้างประโยค bǎ ในประโยคที่ควรใช้
2. การใช้โครงสร้างประโยค bǎ ในประโยคที่ไม่ควรใช้

3. การใช้โครงสร้างประโยค bǎ อย่างผิดวิธี

4.3.1 การไม่ใช้โครงสร้างประโยค bǎ ในประโยคที่ควรใช้

ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการไม่ได้ใช้โครงสร้างประโยค bǎ ในประโยคที่ควรใช้นั้น เกิดจากการที่นิสิตไม่เข้าใจว่า จำเป็นต้องใช้โครงสร้างประโยค bǎ เมื่อใด หรือในสถานการณ์อย่างไร

ศาสตราจารย์ หม่า เจิน (Mǎ Zhēn, 1998: 157) ได้เคยอธิบายถึง ความหมายของคำว่า ดำเนินการ หรือ จัดการ ที่ใช้กับโครงสร้างประโยค bǎ ว่า คือ การกระทำใดของ ก. ที่มีผลกระทบต่อตรงกับ ข. หรือ ทำให้ ข. มีสภาพที่เปลี่ยนแปลงไป หรือ ตกอยู่ในสภาพอย่างหนึ่งอย่างใด

ในหัวข้อที่กล่าวถึงข้อผิดพลาดในการวางหน่วยเสริมกริยาบอกรผล ได้กล่าวถึงวิธีการแก้ไขประโยคที่ 33 วิธีที่ 1 และ 2 ไว้ดังนี้คือ

ประโยคที่ 33 วิธีที่ 1

√我弄丢了他借给我的笔记，怎么办！

√ Wǒ nòngdiūle tā jiè gěi wǒ de bǐjì , zěnme bàn!

ฉันทำสมุดเล่มเล็กเชอร์ที่เขาให้ฉันยืมมาหาย จะทำอย่างไรดี

ประโยคที่ 33 วิธีที่ 2

√我把他借给我的笔记弄丢了，怎么办！

√ Wǒ bǎ tā jiè gěi wǒ de bǐjì diū le, zěnme bàn!

ฉันทำสมุดเล่มเล็กเชอร์ที่เขาให้ฉันยืมมาหาย จะทำอย่างไรดี

วิธีที่ 1 ไม่ได้นำโครงสร้างประโยค bǎ มาใช้ แต่วิธีที่ 2 เป็นการนำประโยค bǎ มาใช้ ทั้งสองวิธีแม้จะให้ความหมายที่คล้ายคลึงกันมาก แต่ก็มีนัยที่แตกต่างกันอยู่ กล่าวคือ

วิธีที่ 1 เป็นการบอกเล่าว่าผู้กระทำได้กระทำการใดการหนึ่ง เป็นการบอกสถานการณ์ โดยไม่ได้เน้นที่สิ่งหนึ่งสิ่งใด

วิธีที่ 2 เป็นการบอกเล่าว่าผู้กระทำได้ ดำเนินการหรือจัดการให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีสภาพที่เปลี่ยนแปลงไป หรือมีผลอย่างหนึ่งอย่างใด เป็นการเน้นที่สิ่งที่ถูกกระทำ ในประโยคที่ 33 วิธีที่ 2 นี้ได้เน้นที่สมุดเล่มเล็กเชอร์ที่เขาให้ฉันยืม

นี่คือข้อแตกต่างระหว่างประโยคที่ไม่ใช้โครงสร้างประโยค bǎ และประโยคที่ใช้โครงสร้างประโยค bǎ นิสิตไม่เข้าใจว่า การดำเนินการให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีสภาพที่เปลี่ยนแปลงไป หรือมีผลอย่างใด

ควรนำเอาโครงสร้างประโยค bǎ มาใช้ จึงไม่ได้นำโครงสร้างประโยค bǎ มาใช้ในประโยคที่ควรจะใช้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ประโยคที่ 62

* 我放他的禮物在桌子上。

* Wǒ fàng tā de lǐwù zài zhuōzi shàng

ฉันวางของขวัญของเขาไว้บนโต๊ะ

จากประโยคที่ 62 จะพบว่า ผู้พูด (ฉัน) วางของขวัญไว้บนโต๊ะ ซึ่งก็คือ การดำเนินการทำให้ของขวัญ ซึ่งอาจจะถูกวางไว้ที่อื่น หรืออยู่ในมือของผู้พูด มีสภาพที่เปลี่ยนไปโดยถูกผู้พูดวางไว้บนโต๊ะ จึงควรแก้ไขด้วยการนำเอาคำบุพบท 把 bǎ มาใช้ โดยวางไว้หน้าหน่วยกรรม แล้วนำหน่วยกริยาไปวางไว้หลังกรรม ดังตัวอย่าง

ประโยคที่ 62

√ 我把他的禮物放在桌子上。

√ Wǒ bǎ tā de lǐwù fàng zài zhuōzi shàng

ฉัน (ดำเนินการ) เอาของขวัญของเขาวางไว้บนโต๊ะ

ประโยคที่ 63

* 爲何你不帶你孩子入幼兒園。

* Wèihé nǐ bù dài nǐ haizi rù yòu-éryuàn.

ทำไมเธอถึงไม่ พาลูกของเธอเข้าโรงเรียนอนุบาล

หากพิจารณาจากโครงสร้างประโยคที่ 63 จะพบว่า เป็นประโยคที่เกิดจากโครงสร้างแบบที่มีภาคแสดง 2 หน่วย (連謂結構 liánwèi jiégòu) ในโครงสร้างแบบภาคแสดงสองหน่วยนั้น ใช้แสดงว่าการกระทำในประโยคย่อยหลัง เกิดขึ้นหลังการกระทำในประโยคย่อยแรก หรือใช้แสดงว่าประโยคย่อยแรกนั้นเป็นเครื่องมือหรือรูปแบบของการกระทำในประโยคย่อยหลัง ประโยคที่ 63 มีหน่วยกริยาสองหน่วย คือ หน่วยกริยา帶 dài พา และ หน่วยกริยา入 rù เข้า เมื่อพิจารณาจากความหมายแล้ว 帶 dài พา ไม่สามารถเป็นรูปแบบหรือเครื่องมือในการกระทำกริยา入 rù เข้า และการกระทำกริยา入 rù เข้า ก็ไม่ได้เกิดขึ้นหลังจาก 帶 dài พา แท้ที่จริงแล้วกริยา帶 dài พา และ入 rù เข้า คือ เหตุการณ์เดียว ไม่ใช่ สองเหตุการณ์ โดย入 rù เข้า เป็นผลของการ帶 dài พา ในที่นี้ และลูก คือ ผู้ที่ถูกดำเนินการ ให้มีการเปลี่ยนแปลงจากยังไม่ได้เข้าศึกษาเป็นได้เข้ารับการการศึกษาในโรงเรียน ดังนั้นจึงควรนำโครงสร้างประโยค bǎ มาใช้ ดังตัวอย่าง

ประโยคที่ 63

√ 爲何你不把你孩子入幼兒園。

√ Wèihé nǐ bù bǎ nǐ háizi rù yòu-éryuàn.

ทำไมเธอถึงไม่ (ดำเนินการ)เอาลูกของเธอเข้าโรงเรียนอนุบาล

ประโยคที่ 64

* 他們已經拿所有的狗去交給別人了。

* Tāmen yǐjīng ná suǒyǒu de gǒu qù jiāo gěi biérén le.

พวกเขา จับสุนัขไปมอบให้คนอื่นหมดแล้ว

ในประโยคที่ 64 ก็มีหน่วยกริยาสองหน่วยเช่นเดียวกันกับประโยคที่ 63 คือ หน่วยกริยา 拿 ná หยิบ จับ และ หน่วยกริยา 交 jiāo มอบ หน่วยกริยา 拿 ná เป็นคำกริยา ไม่ใช่คำบุพบท แม้ว่า จะมีความหมายใกล้เคียงกับคำบุพบท bǎ มากก็ตาม ในประโยคที่เกิดจากโครงสร้างที่มีภาค แสดง 2 หน่วย หน่วยกริยา 拿 ná มักใช้ในการแสดงถึงอุปกรณ์ในการกระทำของหน่วยกริยาตัว หลัง เช่น 你去拿鑰匙來開門吧。Nǐ qù ná yàoshi lái kāi mén ba. เธอไปหยิบกุญแจมาเปิด ประตูหน่อยสิจ๊ะ ในประโยคที่ 64 นี้ สุนัขไม่ใช่อุปกรณ์หรือเครื่องมือ แต่เป็นสิ่งที่ถูก(ดำเนินการ) นำไปให้คนอื่น ดังนั้น จึงควรแก้ไข ดังนี้

ประโยคที่ 64

√ 他們已經把所有的狗去交給別人了。

√ Tāmen yǐjīng bǎ suǒyǒu de gǒu qù jiāo gěi biérén le.

พวกเขา (ดำเนินการ)เอาสุนัขไปมอบให้คนอื่นหมดแล้ว

จากตัวอย่างที่ยกมานี้ จะเห็นว่านิสิตไม่ทราบว่าเมื่อใดจำเป็นต้องนำโครงสร้างประโยค bǎ มาใช้ ทั้งนี้ นิสิตหลายคน เข้าใจว่า คำบุพบท 把 bǎ ก็คือคำว่า เอา หรือ นำ ในภาษาไทย นั่นเอง เช่น เอาหนังสือวางไว้บนโต๊ะ ซึ่งแท้ที่จริงแล้ว คำบุพบท 把 bǎ ไม่ได้มีความหมายตรงกับคำว่า เอา หรือ นำ ในภาษาไทยเสียทีเดียว บางครั้งประโยคในภาษาไทยที่ไม่มีคำว่า เอา หรือ นำ เลย แต่เมื่อเป็นภาษาจีนก็ใช้ 把 bǎ ได้ เช่น 把門打開。Bǎ mén dǎkāi. เปิดประตู การแปลตรงตัวในลักษณะนี้ยังมีผลทำให้เกิดการใช้โครงสร้างประโยค bǎ ในประโยคที่ไม่ควรใช้ ซึ่งจะกล่าวถึงต่อไป

4.3.2 การใช้โครงสร้างประโยค bǎ ในประโยคที่ไม่ควรใช้

การใช้โครงสร้างประโยค bǎ ในประโยคที่ไม่ควรใช้ หมายถึง การใช้โครงสร้างประโยค bǎ ในสถานการณ์ที่ไม่จำเป็นต้องใช้ สาเหตุเนื่องมาจากนิสิตแปลความหมายของคำว่า bǎ เป็น

ภาษาไทยว่า เอา หรือ นำ แล้วนำไปใช้แบบแปลตรงตัว โดยไม่ทราบว่าในสถานการณ์นั้นๆ ไม่สามารถใช้ประโยค bǎ

คำว่า เอา หรือ นำ ในภาษาไทยนั้น แม้จะมีความหมายใกล้เคียงกับคำบุพบท bǎ แต่ก็มีความแตกต่างกันในภาษาไทยสามารถใช้คำว่า เอา หรือ นำ ได้ แต่ในภาษาจีนไม่สามารถใช้ คำบุพบท bǎ ได้ ดังประโยคตัวอย่าง

ประโยคที่ 65

*我把這些錢給爸爸買眼鏡。

* Wǒ bǎ zhèxiē qián gěi bàba mǎi yǎnjìng.

ฉันนำเงินจำนวนนี้ไปซื้อแว่นตาให้พ่อ

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า โครงสร้างประโยค bǎ เป็นการแสดงถึงการดำเนินการกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้มีผลอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือเปลี่ยนแปลงไป เน้นถึงสิ่งที่ถูกกระทำ โดยนำสิ่งนั้นมาวางไว้หลังคำบุพบท bǎ อย่างไรก็ตาม ในประโยคที่ 65 นี้ นิสิตต้องการจะสื่อความหมายว่า ได้นำเอาเงินไปซื้อแว่นตาให้คุณพ่อ ผู้พูด (ฉัน) ไม่ได้ดำเนินการให้เงินมีการเปลี่ยนแปลงสภาพแต่อย่างใด หากแต่เป็นการนำเงินไปเป็นเครื่องมือในการซื้อแว่นตาให้กับคุณพ่อ ในที่นี้จึงต้องแก้ไขโดยตัดคำบุพบท bǎ ทิ้งไป และนำคำกริยา 拿 ná มาใช้แทน เพราะ 拿 ná แสดงถึงอุปกรณ์ที่ใช้กระทำหน่วยกริยาตัวหลังซึ่งอยู่ในประโยคที่มีโครงสร้างแบบภาคแสดงสองหน่วยได้

ประโยคที่ 65

√我拿這些錢給爸爸買眼鏡。

√ Wǒ ná zhèxiē qián gěi bàba mǎi yǎnjìng.

ฉัน นำเงินจำนวนนี้ไปซื้อแว่นตาให้พ่อ

ประโยคที่ 66

*瘦和尚和小和尚就跑出去，把水桶去打水，給胖和尚拿去救火。

* Shòu héshàng hé xiǎo héshàng jiù pǎo chūqu, bǎ shuǐtǒng qù dǎ shuǐ. gěi pàng héshàng náqù jiùhuǒ.

หลวงจีนผอมและหลวงจีนน้อยก็วิ่งออกไป เอาถังน้ำไปนำน้ำมา แล้วส่งให้กับหลวงจีนอ้วนไปดับไฟ

ในประโยค 66 ถังน้ำเป็นอุปกรณ์ในการไปนำน้ำมา ดังนั้นจึงไม่สามารถใช้คำบุพบท bǎ ต้องเปลี่ยนไปใช้คำว่า 拿 ná หรือ 用 yòng แทน

ประโยคที่ 66

√瘦和尚和小和尚就跑出去，用水桶去拿水，給胖和尚拿去救火。

√Shòu héshàng hé xiǎo héshàng jiù pǎo chūqu, yòng shuǐtǒng qù dǎ shuǐ. gěi pàng héshàng náqù jiùhuǒ.

หลวงจีนผอมและหลวงจีนน้อยก็วิ่งออกไป เอาถังน้ำไปนำน้ำมา แล้วส่งให้กับหลวงจีนอ้วนไปดับไฟ

น่าสังเกตว่า เมื่อแก่ประโยคที่ 65 และ 66 โดยนำ 拿 ná และ 用 yòng มาใช้แทน 把 bǎ แล้ว ก็จะทำให้ประโยคนั้นมีลักษณะโครงสร้างที่มีภาคแสดงสองหน่วย ในขณะที่ถ้าใช้ 把 bǎ ก็จะทำให้ประโยคนั้นเป็นประโยคที่มีภาคแสดงเพียงหนึ่งหน่วย ทั้งนี้เป็นเพราะคำว่า 把 bǎ เป็นคำบุพบท แต่ 拿 ná และ 用 yòng เป็นคำกริยา เมื่อนำมาใช้แทนก็จะทำให้โครงสร้างของประโยคเปลี่ยนไป อย่างไรก็ตาม คำบุพบท 把 bǎ เป็นคำบุพบทที่มีคุณสมบัติคล้ายกับคำกริยามาก ในภาษาจีนโบราณ คำว่า 把 bǎ เคยเป็นคำกริยามาก่อน ที่จริงแล้ว คำบุพบทในภาษาจีนปัจจุบันล้วนแล้วแต่วิวัฒนาการมาจากคำกริยาในภาษาจีนโบราณทั้งสิ้น (Lǚ Shūxiāng, 1979: 39)

4.3.3 การใช้ประโยค bǎ อย่างผิดวิธี

การใช้ประโยค bǎ อย่างผิดวิธี หมายถึง การที่นิสิตใช้ประโยค bǎ ในสถานการณ์ที่ไม่เหมาะสมกับการใช้ประโยค bǎ แล้ว หากแต่ยังมีข้อผิดพลาดอันเนื่องจากไม่สามารถใช้คำในโครงสร้างประโยค bǎ ได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์

โครงสร้างประโยค bǎ

(主語)	把	賓語	動詞
(Zhǔyǔ)	+ Bǎ	+ bīnyǔ	+ dòngcí
(ประธาน)	คำบุพบท bǎ	หน่วยกรรม	คำกริยา

เมื่อพิจารณาแล้ว จะเห็นว่าประโยค bǎ ประกอบด้วย 4 ส่วน คือ ประธาน คำบุพบท 把 bǎ หน่วยกรรม และคำกริยา ประโยค bǎ จะนำหน่วยกรรมมาวางไว้หน้าคำกริยาเพื่อเป็นการเน้น

อย่างไรก็ตาม โครงสร้างรูปประโยค bǎ ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นนี้ ยังไม่เพียงพอสำหรับการใช้ประโยค bǎ อย่างถูกต้อง ศาสตราจารย์ หม่าเจิน (Mǎ Zhēn, 1997: 159) ได้กล่าวถึงเงื่อนไขที่ควรระมัดระวังในการใช้ประโยค bǎ ไว้ 4 ข้อ ดังต่อไปนี้

1. คำกริยาที่ใช้ในประโยค bǎ จะต้องเป็นกรรมกริยา
2. คำกริยาที่ใช้ในประโยค bǎ ต้องไม่เป็นคำกริยาที่เรียบง่าย

3. ในประโยคปฏิเสธ ต้องนำคำแสดงความปฏิเสธ เช่น 不 bù 沒 méi วางไว้หน้าคำบุพบท 把 bǎ ไม่สามารถวางไว้หลังคำบุพบท 把 bǎ ได้
4. กรรมของคำบุพบท 把 bǎ ต้องเป็นคำที่มีความหมายโดยนัยบ่งถึงความชี้เฉพาะ เนื่องจากไม่พบข้อผิดพลาดเกี่ยวกับเงื่อนไขข้อที่ 3 คงพบแต่เงื่อนไขข้ออื่น ดังนั้นในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงได้แบ่งข้อผิดพลาดในการใช้ประโยค bǎ ไว้เป็น 2 ลักษณะ คือ
- 4.3.3.1 การใช้หน่วยกรรมในประโยค bǎ ผิด
- 4.3.3.2 การใช้หน่วยกริยาในประโยค bǎ ผิด

4.3.3.1 การใช้หน่วยกรรมในประโยค bǎ ผิด

การใช้หน่วยกรรมในประโยค bǎ ผิด หมายถึง การที่นิสิตนำคำที่มีลักษณะไม่ชี้เฉพาะเจาะจงมาใช้เป็นหน่วยกรรมของคำบุพบท bǎ

ศาสตราจารย์ จู เต๋อซี (Zhū Déxī, 1997a: 187) ได้ยกตัวอย่างอธิบายถึงความหมายชี้เฉพาะของหน่วยกรรมของในประโยค bǎ ไว้ ดังนี้

- (1) 請來了一位大夫了。 Qǐnglái le yī wèi dàifu le. ได้เชิญแพทย์มาท่านหนึ่ง
- (2) 請來大夫了。 Qǐnglái dàifu le. ได้เชิญแพทย์มาแล้ว
- (3) 把那位大夫請來了。 Bǎ nà wèi dàifu qǐnglái le. เชิญแพทย์ท่านนั้นมาแล้ว
- (4) 把大夫請來了。 Bǎ dàifu qǐnglái le. (ดำเนินการ)เชิญแพทย์(ท่านนั้น)มาแล้ว
- (5) *把一位大夫請來了。 *Bǎ yī wèi dàifu qǐnglái le. *(ดำเนินการ)เชิญแพทย์(ท่านนั้น)ท่านหนึ่งมาแล้ว

ในข้อ (1) (2) ไม่ใช้คำบุพบท bǎ คำว่า 大夫 dàifu แพทย์ ในข้อ (1) มีคำบอกจำนวนและลักษณะนามที่แสดงถึงความไม่ชี้เฉพาะ 一位 yī wèi ท่านหนึ่ง ในข้อ (2) ไม่มี แต่ไม่ว่าจะมีหรือไม่มีก็ตาม 大夫 dàifu ที่กล่าวถึงในทั้งสองประโยคนี้ ล้วนแล้วแต่ไม่ชี้เฉพาะเจาะจงว่าเป็นแพทย์ท่านไหน ในข้อ (3) (4) ใช้คำบุพบท 把 bǎ คำว่า 大夫 dàifu ในข้อ (3) มีคำแสดงความชี้เฉพาะ 那 nà นั้น แสดงให้เห็นถึงการระบุเฉพาะเจาะจง ในข้อ (4) ไม่มีคำแสดงความชี้เฉพาะ 那 nà แต่ก็เป็นการระบุว่า แพทย์ ในที่นั้น คือท่านไหน ในข้อ (5) หน้า 大夫 dàifu มีคำบอกจำนวนและคำลักษณะนามที่แสดงถึงความไม่ชี้เฉพาะ 一位 yī wèi จึงขัดกับความหมายของประโยค bǎ ที่แสดงความชี้เฉพาะเจาะจง นิสิตส่วนใหญ่มักไม่ทราบถึงความหมายโดยนัยของประโยค bǎ จึงมีการนำคำบอกจำนวนและลักษณะนามที่แสดงถึงความไม่ชี้เฉพาะมาใช้เป็นหน่วยกรรมของคำบุพบท 把 bǎ ดังตัวอย่าง

ประโยคที่ 67

*他把一事情告訴我。

*Tā bǎ yī jiàn shìqing gàosù wǒ.

*เขา (ดำเนินการ)บอกเรื่อง(เรื่องนั้น)เรื่องหนึ่งให้ฉันฟัง

ประโยคที่ 68

*我把一本雜誌賣給他。

*Wǒ bǎ yī běn zázhì mài gěi tā.

*ฉัน (ดำเนินการ)เอานิตยสาร (เล่มนั้น)เล่มหนึ่งขายให้กับเขา

การแก้ไขประโยคที่ 67 และ 68 ให้ถูกต้องสามารถทำได้ 2 วิธี กล่าวคือ

วิธีที่ 1 ไม่ใช่คำบุพบท 把 bǎ และนำกรรมไปวางไว้หลังคำกริยาตามปกติที่ใช้ในการบอก

เล่าเหตุการณ์ที่มีหน่วยกรรมในประโยคแบบไม่ชี้เฉพาะเจาะจง

ประโยคที่ 67 วิธีที่ 1

√他告訴我一事情。

√Tā gàosù wǒ yī jiàn shìqing.

√เขา บอกเรื่องเรื่องหนึ่งให้ฉันฟัง

ประโยคที่ 68 วิธีที่ 1

√我賣給他一本雜誌。

√Wǒ mài gěi tā yī běn zázhì .

√ฉัน ขายนิตยสารเล่มหนึ่งให้แก่เขา

วิธีที่ 2 ใช้คำบุพบท 把 bǎ โดยตัดคำบอกจำนวนและลักษณนามซึ่งแสดงความไม่ชี้เฉพาะที่

อยู่หน้าหน่วยกรรมออก

ประโยคที่ 67 วิธีที่ 2

√他把事情告訴我。

√Tā bǎ shìqing gàosù wǒ.

√เขา (ดำเนินการ)บอกเรื่อง(เรื่องนั้น)ให้ฉันฟังแล้ว

ประโยคที่ 68 วิธีที่ 2

√我把雜誌賣給他。

√Wǒ bǎ zázhì mài gěi tā.

√ฉัน (ดำเนินการ)เอาหนังสือ(เล่มนั้น) ขายให้แก่เขา

4.3.3.2 การใช้หน่วยกริยาในประโยค bǎ ผิด

การใช้หน่วยกริยาในประโยค bǎ ผิด หมายถึง การนำคำกริยาที่ไม่สามารถใช้ในประโยค bǎ เช่น คำที่ไม่สามารถมีกรรมมารับ หรือ คำกริยาที่มีลักษณะเรียบง่าย มาใช้ในประโยค bǎ

4.3.3.2.1 การใช้คำที่ไม่สามารถมีกรรมมารับในประโยค bǎ

การใช้คำที่ไม่สามารถมีกรรมมารับในประโยค bǎ หมายถึงการนำคำอาการกริยา หรือ คำคุณศัพท์มาใช้เป็นภาคแสดงในประโยค bǎ เนื่องจาก ประโยค bǎ เป็นการเน้นหน่วยกรรมของประโยคว่าได้ถูกดำเนินการ หรือจัดการให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีสภาพที่เปลี่ยนแปลงไป หรือมีผลอย่างหนึ่งอย่างใด หน่วยกริยาที่ใช้ในประโยค bǎ จำเป็นต้องเป็นคำอาการกริยาเสมอ

ประโยคที่ 69

*我把你的筆記弄了。

*Wǒ bǎ nǐ de bǐjì zāng le.

*ฉันเอาสมุดเล่มเล็กของเธอเลอะ

ในประโยคที่ 69 弄 zāng เป็นคำคุณศัพท์ แม้คำคุณศัพท์ในภาษาจีนจะทำหน้าที่เป็นภาคแสดงได้ แต่ไม่สามารถมีกรรมมารับได้ จึงจำเป็นต้องแก้ไขโดยเติมคำว่า 弄 nòng ทำ(ให้) ซึ่งเป็นคำที่สามารถมีกรรมมารับได้

ประโยคที่ 69

√我把你的筆記弄脏了。

√Wǒ bǎ nǐ de bǐjì nòng zāng le.

√ฉันทำสมุดเล่มเล็กของเธอเลอะ

4.3.3.2.2 การใช้คำกริยาที่มีลักษณะเรียบง่ายในประโยค bǎ

คำกริยาที่มีลักษณะเรียบง่ายในที่นี้หมายถึง คำกริยาพยางค์เดียว หรือ คำกริยาสองพยางค์ ที่ไม่มีหน่วยขยายกริยา หน่วยเสริมกริยา หรือ ส่วนอื่นๆ มาใช้ประกอบเลย (Mǎ Zhēn, 1997: 160)

ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำกริยาที่มีลักษณะเรียบง่ายในประโยค bǎ คือการนำคำกริยาที่มีลักษณะเรียบง่ายดังกล่าวมาใช้เป็นหน่วยกริยาในประโยค bǎ โดยไม่คำนึงถึงเงื่อนไขว่า

หน่วยกริยาในประโยค bǎ จำเป็นต้องเป็นกริยาวลี หรือ คำกริยาที่มีรูปแบบการใช้ที่ซับซ้อน เช่น มีการเติม 了 le แล้ว 着 zhe อยู่ มีการเติมส่วนเสริมกริยา หรือใช้อยู่ในรูปของการซ้ำคำ

ประโยคที่ 70

*他的妻子怕他拿钱去买酒，就把把钱藏。

*Tā de qīzi pà tā ná qián qù mǎi jiǔ, jiù bǎ qián cáng.

ภรรยาของเขากลัวว่าเขาจะเอาเงินไปซื้อเหล้า จึงเอาเงินซ่อน

ในประโยคที่ 70 จะเห็นว่า คำกริยา 藏 cáng ซ่อน เป็นคำกริยาพยางค์เดียว ไม่สามารถนำมาใช้ในประโยค bǎ โดยไม่มีคำอื่นๆ มาเสริมประกอบอยู่ด้วย ดังนั้น จึงต้องแก้ไขโดยเติมหน่วยเสริมกริยา 起来 qǐlai เพื่อให้สามารถเป็นประโยค bǎ ได้

ประโยคที่ 70

√他的妻子怕他拿钱去买酒，就把把钱藏起来。

√Tā de qīzi pà tā ná qián qù mǎi jiǔ, jiù bǎ qián cáng qǐlai.

ภรรยาของเขากลัวว่าเขาจะเอาเงินไปซื้อเหล้า จึงได้เอาเงินซ่อนไว้

ประโยคที่ 71

*我还没把行李收拾。

*Wǒ hái méi bǎ xínglǐ shōushi.

ฉันยังไม่ได้ เก็บสัมภาระเลย

收拾 shōushi จัดเก็บ เป็นคำกริยาซึ่งถึงแม้จะเป็นสองพยางค์ แต่ก็ไม่สามารถนำมาใช้ในประโยค bǎ โดยไม่มีคำอื่นๆ มาเสริมประกอบอยู่ด้วย วิธีแก้ไขสามารถทำได้ 2 วิธีคือ

วิธีที่ 1 ไม่นำโครงสร้างประโยค bǎ มาใช้

วิธีที่ 2 เติมหน่วยเสริมกริยา ลงไป เพื่อไม่ให้กริยานั้นเป็นกริยาที่เรียบง่าย เช่น เติมหน่วยเสริมกริยาบอผล 好 hǎo เสร็จ

วิธีที่ 1 และ 2 มีข้อแตกต่างกัน คือ วิธีที่ 1 หมายความว่า ยังไม่ได้จัดเก็บสัมภาระ แสดงว่า ยังไม่ได้เริ่มต้นจัดเก็บ ส่วนวิธีที่ 2 หมายความว่า ยังจัดเก็บสัมภาระไม่เสร็จ ซึ่งตีความได้ว่า อาจ จะเริ่มเก็บแล้ว แต่ยังไม่แล้วเสร็จ ดังนั้น การแก้ไขจึงควรเลือกใช้ให้เหมาะกับบริบทด้วย

ประโยคที่ 71 วิธีที่ 1

√我还没收拾行李。

√Wǒ hái méi shōushi xínglǐ.

ฉันยังไม่ได้ จัดเก็บสัมภาระ

ประโยคที่ 71 วิธีที่ 2

√我還沒把行李收拾好。

√ Wǒ hái méi bǎ xínglǐ shōushí hǎo.

ฉันยัง เก็บสัมภาระไม่เสร็จ

อย่างไรก็ดี มีคำกริยาประเภทหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ในประโยค bǎ ได้โดยไม่ต้องมีส่วนอื่น ๆ มาประกอบแต่อย่างใด เช่น

擴大	kuòdà	ขยายใหญ่	縮小	suōxiǎo	หดเล็ก
延長	yáncháng	ยืดเวลา(ยืด-ยาว)	縮短	suōduǎn	หดสั้น
提高	tígāo	ยกระดับ (ยก-สูง)	降低	jiàngdī	ลดต่ำ
改正	gǎizhèng	แก้ไขให้ถูก	放大	fàngdà	ขยายใหญ่
證明	zhèngmíng	พิสูจน์	打開	dǎkāi	เปิด
分開	fēnkāi	แยก	放鬆	fàngsōng	ผ่อนคลาย

คำกริยาเหล่านี้ คือ คำประสมที่เกิดจากโครงสร้างกริยา-หน่วยเสริม (述補結構 shù bǔ jiégòu) ซึ่งมีมากมาย ไม่จำกัดเฉพาะตัวอย่างที่ได้ยกมานี้ เพราะคำเหล่านี้เป็นคำกริยาที่เสมือนหนึ่งว่ามีการใช้หน่วยเสริมกริยาเพิ่มไว้ข้างหลังคำกริยาอยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องมีหน่วยอื่นเข้ามาเสริมอีก ทั้งยังเป็นคำที่มีความหมายแสดงผลของการกระทำ จึงเหมาะสมกับโครงสร้างประโยค bǎ ซึ่งใช้หมายถึง การกระทำที่ทำให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีสภาพเปลี่ยนแปลงไป

4.4 ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยคทวิกรรม และประโยค gěi ที่มีหน่วยกรรมแสดงคน และหน่วยกรรมแสดงสิ่งของ

ประโยคทวิกรรม (雙賓語句 shuāngbīnyǔ jù) คือ ประโยคที่ภาคแสดงมีหน่วยกริยาเพียงหนึ่งหน่วย แต่มีหน่วยกรรมสองหน่วย โดยที่หน่วยกรรมหน่วยหนึ่งจะแสดงถึงคน และหน่วยกรรมอีกหน่วยหนึ่งแสดงถึงสิ่งของ ประโยคทวิกรรมมีโครงสร้างดังนี้

動詞		人		事物
dòngcí	+	rén	+	shìwù
คำกริยา		คน		สิ่งของ

ประโยค gěi (給) ที่มีหน่วยกรรมแสดงคนและหน่วยกรรมแสดงสิ่งของ คือประโยคที่มีการใช้ gěi เป็นคำกริยาหรือคำบุพบทร่วมกับคำกริยาอื่นๆ และในประโยคนั้นๆ มีหน่วยกรรมที่แสดงคนและหน่วยกรรมแสดงสิ่งของ

คำว่า 给 gěi ในภาษาจีนสามารถมีหลายความหมาย เช่น มีความหมายเท่ากับคำว่า 给 มีความหมายเท่ากับคำว่า 被 bèi ถูก เป็นต้น ที่นำมาพิจารณาในบทนี้คือ ประโยค gěi ที่มีการใช้หน่วยกรรมแสดงคนและหน่วยกรรมแสดงสิ่งของอยู่ในประโยคเดียวกันเหมือนกับประโยคทวิกรรม แต่ต่างกันตรงที่ประโยคทวิกรรมจะมีคำกริยาเดียว โดยไม่มีคำบุพบท แต่ในประโยค gěi ที่นำมาพิจารณาคู่นี้ จะมี 给 gěi คำหนึ่งซึ่งเป็นอาจเป็นคำกริยาหรือคำบุพบทก็ได้คำหนึ่ง และ คำกริยาทั่วไปอีกคำหนึ่งใช้ร่วมกัน ดังโครงสร้างต่อไปนี้

โครงสร้างประโยค gěi ที่มีหน่วยกรรมแสดงคน และ แสดงสิ่งของ

รูปแบบ A 動詞 + 事物 + 给 + 人
 dòngcí + shìwù + gěi + rén
 คำกริยา + สิ่งของ + 给 gěi + คน

รูปแบบ B 動詞 + 给 + 人 + 事物
 dòngcí + gěi + rén + shìwù
 คำกริยา + 给 gěi + คน + สิ่งของ

รูปแบบ C 给 + 人 + 動詞 + 事物
 gěi + rén + dòngcí + shìwù
 给 gěi + คน + คำกริยา + สิ่งของ

การที่นำประโยคทวิกรรมและประโยค gěi มาพิจารณาร่วมกันนั้น เป็นเพราะประโยคทวิกรรมในภาษาไทยเมื่อแปลเป็นภาษาจีน บางครั้งต้องใช้โครงสร้าง gěi บางครั้งก็สามารถเขียนได้ด้วยโครงสร้างประโยคทวิกรรมและประโยค gěi ดังนี้

	ประโยคทวิกรรม	ประโยค gěi
เขาให้หนังสือฉัน	他送我一本书。 Tā sòng wǒ yī běn shū.	他送给我一本书。 Tā sòng gěi wǒ yī běn shū.
เขาทอนเงินให้ฉันสิบบาท	他找我十块钱。 Tā zhǎo wǒ shí kuài qián.	他找十块钱给我。 Tā zhǎo shí kuài qián gěi wǒ.

ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยคทวิกรรม และประโยค gěi ที่มีหน่วยกรรมแสดงคนและหน่วยกรรมแสดงสิ่งของในงานวิจัยฉบับนี้ หมายถึง การที่นิสิตไม่สามารถใช้ประโยครูปแบบนี้ได้อย่างถูกต้อง ซึ่งอาจเกิดจากการใช้ส่วนใดส่วนหนึ่งไม่ถูกต้อง หรือ นำคำที่ไม่สามารถเข้ากับโครงสร้างประโยคดังกล่าวได้มาใช้ โดยสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

4.4.1 ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยคทวิกรรม

4.4.2 ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยค gěi

4.4.1 ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยคทวิกรรม

ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยคทวิกรรม ได้แก่ ข้อผิดพลาดที่พบในประโยคที่มีคำกริยาเพียงคำเดียวในภาคแสดง แต่มีหน่วยกรรมสองหน่วย นิสิตไทยมักใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของมาเป็นหน่วยขยายกรรมที่เป็นสิ่งของ ทำให้ประโยคทวิกรรมมีความเยิ่นเย้อ ผู้ฟังรู้สึกขัดหู แม้จะยังได้ใจความตามที่ต้องการสื่อความหมายก็ตาม

ประโยคที่ 72

*他給我他的書。

*Tā gěi wǒ tā de shū.

เขา ให้หนังสือของเขาแก่ฉัน

ประโยคที่ 73

*我要告訴你我的事。

*Wǒ yào gàosù nǐ wǒ de shì.

ฉันจะ เล่าเรื่องของฉันให้เธอฟัง

ทั้งประโยคที่ 72 และ 73 เป็นประโยคทวิกรรม กล่าวคือ มีคำกริยา給 gěi และ 告訴 gàosù ทำหน้าที่เป็นหน่วยกริยาเพียงหน่วยเดียวในประโยค แต่มีหน่วยกรรมสองหน่วย ทั้งนี้ หน่วยกรรมที่เป็นสิ่งของ ไม่สามารถให้อยู่ในโครงสร้างหน่วยขยาย-หน่วยหลักที่แสดงความเป็นเจ้าของได้ แม้จะไม่ผิดความหมาย แต่ทำให้ผู้ฟังรู้สึกขัดหู วิธีการแก้ไขทำได้ 2 วิธี คือ

วิธีที่ 1 เปลี่ยนคำแสดงความเป็นเจ้าของ เป็นคำที่แสดงความหมายอื่นๆ เช่น จำนวนนับ และลักษณะนาม

วิธีที่ 2 ในกรณีที่ยังต้องการระบุถึงความเป็นเจ้าของเพื่อนั้น ก็ให้นำโครงสร้างประโยค bǎ มาใช้

ประโยคที่ 72 วิธีที่ 1

√他給我一本書。

√Tā gěi wǒ yī běn shū.

เขา ให้หนังสือฉันเล่มหนึ่ง

ประโยคที่ 72 วิธีที่ 2

√他把他的書給我。

√Tā bǎ tā de shū gěi wǒ .

เขาให้หนังสือของเขาแก่ฉัน

ประโยคที่ 73 วิธีที่ 1

√我要告訴你一件事。

√Wǒ yào gào sù nǐ yī jiàn shì.

ฉันจะเล่าเรื่องหนึ่งให้เธอฟัง

ประโยคที่ 73 วิธีที่ 2

√我要把我的事告訴你。

√Wǒ yào bǎ wǒ de shì gào sù nǐ.

ฉันจะเล่าเรื่องของฉันให้เธอฟัง

4.4.2 ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยค 给

ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยค 给 gěi หมายถึง ข้อผิดพลาดที่เกิดจากความสับสนในการใช้คำกริยากับประโยค 给 gěi ทั้งสามแบบ ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น

คำกริยาในภาษาจีน ไม่ใช่จะสามารถใช้กับโครงสร้าง 给 gěi ทั้งสามแบบได้เหมือนกันทั้งหมด ศาสตราจารย์ จู เต๋อซี ได้อธิบายไว้ว่า คำกริยาที่ใช้กับโครงสร้าง 给 gěi และประโยคทวิกรรมสามารถแบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม (Zhū Dèxī, 1997b:151-168) โดยสรุป ดังนี้

	คำกริยากลุ่ม A ¹⁹	คำกริยากลุ่ม B	คำกริยากลุ่ม C
รูปแบบ A คำกริยา+ สิ่งของ + 给 gěi + คน	√	√	√
รูปแบบ B คำกริยา + 给 gěi + คน+ สิ่งของ	√	X	X
รูปแบบ C 给 gěi + คน + คำกริยา+ สิ่งของ	X	√	√
รูปแบบประโยคทวิกรรม คำกริยา+คน+ สิ่งของ	√	√	X

¹⁹ คำกริยากลุ่ม A จะมีคำกริยาที่เป็นชื่อยกเว้นอยู่ แต่ไม่ได้กล่าวอธิบายไว้ เนื่องจากไม่พบในข้อผิดพลาดของนิสิต ซึ่งคำกริยาในกลุ่ม A ที่เป็นชื่อยกเว้นนี้จะสามารถใช้ได้กับรูปแบบ A B และ C แต่ไม่สามารถใช้ได้กับรูปแบบ D เช่น 寄 jì 留 liú 寫 xiě 兼 jiān

กริยากรุ่ม A ได้แก่ กริยาที่แสดงถึงการส่งให้ กริยาในกรุ่มนี้เมื่อนำมาเข้าประโยคแล้ว ประโยคในประโยคจะเป็นผู้ส่งสิ่งของให้กับคนที่อยู่หลัง 給 gěi เช่น 賣mài 送sòng 還huán 付fù 輸shū 嫁jià 讓ràng 帶dài 留liú ฯลฯ ตัวอย่าง

我要送給你一本書。

Wǒ yào sòng gěi nǐ yī běn shū.

ฉันจะให้หนังสือแก่เธอเล่มหนึ่ง

กริยากรุ่ม B ได้แก่ กริยาที่แสดงถึงการได้รับ หรือ เอามา กริยาในกรุ่มนี้เมื่อนำมาเข้าประโยค ประโยคในประโยคจะรับสิ่งของนี้มาจากที่อื่นก่อนแล้วค่อยมาให้กับคนที่อยู่หลัง 給 gěi เช่น 買mǎi 收shōu 娶qǔ 贏yíng 罰fá 偷tōu 拿ná 要yào ฯลฯ

他偷了一件衣服給我。

Tā tōule yī jiàn yīfu gěi wǒ.

เขา ขโมย เสื้อผ้าหนึ่งชุดให้กับฉัน

อนึ่ง วิธีการสังเกตเพื่อแยกว่าเป็นกริยากรุ่ม A และ B สามารถทำได้โดยนำโครงสร้างประโยคทวิกรรมเข้ามาใช้ เราจะพบว่าเมื่อใช้คำกริยากรุ่ม A กับโครงสร้างทวิกรรม กรรมของกริยาจะเป็นผู้ได้รับสิ่งของ ในขณะที่คำกริยาในกรุ่ม 2 กรรมของประโยคจะเป็นผู้เสียสิ่งของนั้นไป

กรุ่ม A

我送你一本書。

Wǒ sòng nǐ yī běn shū.

ฉันให้หนังสือแก่เธอเล่มหนึ่ง

กรุ่มที่ B

他偷了你一件衣服。

Tā tōule nǐ yī jiàn yīfu..

เขาขโมยเสื้อผ้า เธอ ไปชุดหนึ่ง

กริยากรุ่ม C ได้แก่ กริยาที่แสดงถึงการทำให้ หรือ การประดิษฐ์ให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้น จะสังเกตได้ว่า กริยากรุ่ม C นี้สามารถใช้ในโครงสร้าง 給 gěi ได้เหมือนกริยากรุ่ม B หากแต่ต่างจากกริยากรุ่ม B ตรงที่ กริยากรุ่มนี้ไม่สามารถใช้กับโครงสร้างประโยคทวิกรรมได้ ในขณะที่กริยากรุ่ม B สามารถใช้ได้ ทั้งนี้เป็นเพราะกริยาในกรุ่มนี้ไม่ได้แสดงถึงทิศทางการเคลื่อนที่ของวัตถุ แต่เป็นการหมายถึงการสร้าง หรือทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้เกิดขึ้น เช่น

我給你畫張畫兒。

Wǒ gěi nǐ huà zhāng huàr.

ฉันวาดรูปให้เธอใบหนึ่ง

我給你沏杯茶。

Wǒ gěi nǐ qī bēi chá.

ฉันชงน้ำชาให้เธอถ้วยหนึ่ง

ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยค 給 gěi มักเกิดจากการที่นิสิตนำคำกริยาไปใช้กับโครงสร้าง 給 gěi ที่ใช้ด้วยไม่ได้ ดังตัวอย่าง

ประโยคที่ 74

*媽媽不買給我新皮包。

*Māma bù mǎi gěi wǒ xīn píbāo.

คุณแม่ ไม่ซื้อกระเป๋าหนังใบใหม่ให้ฉัน

คำกริยา 買 mǎi ซื้อ เป็นกริยากลุ่มที่ B ซึ่งไม่สามารถใช้กับโครงสร้าง 給 gěi ในรูปแบบ B (คำกริยา + 給 gěi + คน+สิ่งของ) ได้ ควรแก้ไขโดยนำเอารูปแบบ A หรือ C มาใช้แทน

ประโยคที่ 74 วิธีที่ 1 รูปแบบ A คำกริยา+ สิ่งของ + 給 gěi + คน

√媽媽不買新皮包給我。

√Māma bù mǎi xīn píbāo gěi wǒ.

คุณแม่ ไม่ซื้อกระเป๋าหนังใบใหม่ให้ฉัน

ประโยคที่ 74 วิธีที่ 2 รูปแบบ C 給 gěi + คน + คำกริยา+สิ่งของ

√媽媽不給我買新皮包。

√Māma bù gěi wǒ mǎi xīn píbāo.

คุณแม่ ไม่ซื้อกระเป๋าหนังใบใหม่ให้ฉัน

ประโยคที่ 75

*我給圖書館還了那本書。

* Wǒ gěi túshūguǎn huánle nà běn shū.

* ฉัน คืนหนังสือเล่มนั้นแทนห้องสมุด

ประโยคที่ 73 คำกริยา 還 huán คืน เป็นกริยาในกลุ่ม A ศาสตราจารย์จู่ เต๋อซี (Zhū Dé xī, 1997b:151-168) ได้ให้คำอธิบายไว้ว่า กริยาในกลุ่ม A โดยปกติแล้วไม่สามารถใช้กับโครงสร้างประโยครูปแบบ C ได้ ในประโยค gěi นั้น 給 gěi บางครั้งก็ทำหน้าที่เป็นคำกริยา บางครั้งก็ทำหน้าที่เป็นคำบุพบท เมื่อทำหน้าที่เป็นคำกริยาจะมีความหมายว่า ให้ (給予 jǐyǔ) แต่ในกรณีที่ทำหน้าที่เป็นคำบุพบท จะมีความหมายถึงการบริการ หรือ การทำให้ (服務 fúwù) ไม่ใช่เป็นการให้สิ่งของจริงๆ โครงสร้างรูปแบบ C จะสามารถแบ่งออกได้เป็นสองกรณี กรณีแรก 給 gěi สามารถบ่งได้อย่างชัดเจนว่าทำหน้าที่เป็นคำบุพบท เช่น 大夫給病人打針。Dàifu gěi bìng rén dǎzhēn. หมอฉีดยาให้คนไข้ กรณีที่สอง ไม่สามารถระบุได้ว่าเป็นคำบุพบทหรือคำกริยา เช่น 我給妹妹買了一輛車。Wǒ gěi mèimei mǎile yī liàng chē. ฉันซื้อรถให้น้องสาวคันหนึ่ง หากนำคำกริยาในกลุ่ม A มาบังคับใช้กับรูปแบบ C คำกริยา 給 gěi ก็จะกลายเป็นคำบุพบท 給 gěi

從圖書館借來的那本書我還給你了。

Cóng túshūguǎn jièlai de nà běn shū wǒ huán gěi nǐ le.

หนังสือที่ยืมจากห้องสมุดมาเล่มนั้น ฉันได้คืนให้เธอแล้ว

從圖書館借來的那本書我給你還了。

Cóng tūshūguǎn jiè lái de nà běn shū wǒ gěi nǐ huán le.

หนังสือที่ยืมมาจากห้องสมุดมาเล่มนั้น ฉันได้คืนให้(แทบ)เธอแล้ว

ในประโยคแรก ผู้พูดได้คืนหนังสือเล่มที่ยืมจากห้องสมุดให้กับผู้ฟังแล้ว แต่ในประโยคที่สอง ผู้พูดได้ทำการคืนหนังสือเล่มที่ยืมห้องสมุดมาให้กับห้องสมุดแทนผู้ฟังแล้ว

ดังนั้น เมื่อนำรูปแบบ C มา โดยให้ 圖書館 tūshūguǎn ห้องสมุด มาตามหลังคำบุพบท 給 gěi จึงทำให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังอ่านหรือฟังไม่เข้าใจ วิธีแก้ไข คือ นำรูปแบบ A หรือ B มาใช้แทน

ประโยคที่ 75 รูปแบบ A คำกริยา+ สิ่งของ + 給 gěi + คน

√我還那本書給圖書館。

√ Wǒ huán nà běn shū gěi tūshūguǎn.

ฉันคืนหนังสือเล่มนั้นให้ห้องสมุด

ประโยคที่ 75 รูปแบบ B คำกริยา + gěi + คน+ สิ่งของ

√我還給圖書館那本書。

√ Wǒ huán gěi tūshūguǎn nà běn shū.

ฉันคืนหนังสือเล่มนั้นให้ห้องสมุด